

KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

•
•
•

Talonpojat ja Neuvostovalta

Tov. G. SINOVJEVIN
puheita Pietarin läänin
puolueettomien talonpo-
ikain ja työläisten konfe-
renssissa 21 p:nä huhtik.
1920

Suomalaisten Kommunistien Sarjajulkaisu

N° 90

Hinta 50 ruplaa.

Kustantaja:

V. K. P:n Suomalaisten Järjestöjen Keskus-Toimisto.
Pietari 1920.

Tov. G. Sinovjevin puhe Pietarin läänin puolueettomien talonpoikain ja työläisten konferenssissa 21 p. huhtik. 1920.

I.

Puolueettomien konferenssien kautta.

Toverit! Työläisten on helpompi järjestäytyä, kuin talonpoikain. Talonpoikain taas on vaikeampi järjestäytyä syystä, että he asuvat hajallaan, heidän on vaikeampi tutustua toisiinsa, vaikeampi muodostaa suuria ja voimakkaita yhtymiä. Mutta kuten kaupungeissa koko työväen luokka on liittynyt yhteen puolueettomien työläiskonferenssien kautta, samoin — tietysti ei päivässä, kahdessa, ei kuukaudessa, vaan vuoden parin kuluessa — tiivistyvät myöskin työtätekevään talonpoikain pääjoukot tukeakseen valtaansa, maatansa ja paikkakuntaansa, ja hekin liittyvät yhteen samanlaisten konferenssien kautta.

II.

Kulettu taival.

Pitkä on jo se taival, jonka olemme kulkeneet. Jo noin kolme vuotta olemme seisseet Neuvostovallan lipujen alla. Ja näiden kolmen vuoden aikana on kansamme kokenut niin paljon, ettei muiden kansojen osalle ole kolmessa sadassakaan vuodessa samaa kokemusten määrää sattunut. Tärkeintä sentään on se, että loppu-

jen lopuksi työväen ja talonpoikain liitto on osottautunut murtumattomaksi. Sekä v. 1905, ensimmäisen vallankumouksen aikana, että v. 1917, toisen vallankumouksen alussa oli oleellisesti kaikkein tärkeintä saada tietää, onnistuuko talonpoikain sopeutua työläisten kanssa, onnistuuko heidän yhdessä käydä kumouksen tietä vai ei. Sillä selvää oli, että jos onnistuu, niin pelimme olemme voittaneet; jos ei onnistu, silloin ei vihollisten ole niinkään vaikea suoriutua meistä.

III.

Venäjän asujamisto pyörein luvuin lausuttuna.

Venäjän asujamisto voidaan pyörein luvuin lausua suunnilleen näin: noin 10 milj. työläistä, 100 milj. talonpoikaa ja muutamia miljoonia suur- ja keskiporvaristoa. Tietysti tätä ei kaikkiaan voi laskea ja määrätä kuin veitsellä leikaten; on olemassa paljon keski- ja välikerroksia. Porvariston ympärillä saivat elatuksensa useat miljoonat kupinnuolijat, porvariston lakeijat, jotka kivi- kovasti ovat pitäneet sen puolta. Mutta mitä asujamistomme pääosiin tulee, niin niiden suhde on ollut kuten sanoin: työläisiä kymmenes osa talonpojista. Ja niinpä kysymys onkin siitä, onnistuuko tämän työläisten 10 milj. tehdä sopimus talonpoikain 100 miljoonan kanssa.

On itsestään selvää, että asia ei ensinkään ole helpoimpia. Totta kyllä on, että kaupunkien työläiset verrattoman suurelta enemmistöltään olivat talonpojista lähtöisin. Jokainen meidän pietarilainen tai moskovalainen työläisemme oli joko itse maalta, tai oli hänen isänsä maalta. Kummassakin tapauksessa asia oli sama: maaseutu varusti kaupungit työvoimalla, eilinen talonpoika muuttui tänään kaupunkilaistyöläiseksi j.n.e.

10 milj. kaupunkityöläistä oli siis lähtöisin talonpojista, mutta he olivat eläneet toisissa olosuhteissa. He asuivat kaupungeissa. Useampia tuhansia työskenteli usein samassa tehtaassa, samassa konepajassa, samassa verstaassa, kypsyivät niin sanoakseni tehtaan kattilassa. He olivat nähneet ei vain pikkuvirkailijoita, kuten maapoliiseja, piiripäälliköitä ja stanovoita, vaan he olivat nähneet itse ministereitä, kuvernöörejä, vieläpä koko keisarillisen kumppanuskunnan he olivat omin silmin nähneet ja olivat itse huomanneet miten Moskovassa, Pietarissa, suurimmissa kaupungeissamme, yhdellä puolella vallitsi kauhistuttavin köyhyys, nälkiintyneisyys, kärsimys, ja toisella puolella yltäkylläisyys, tavaton ylellisyys ja onnellisuus. Meillä Pietarissa on vieläkin tämän jälkiä nähtävissä.

Ja itsestään ymmärrettävää on, että työläiset tämän vuoksi olivat käyneet paljon perusteellisemman kurssin yhteiskuntaopissa ja paljon perusteellisemmin oppineet ymmärtämään tämän vääryyden syyn, kuin talonpoika, joka otsansa hiessä ansaitsi leipänsä, asui hajallaan, tunsi vain oman puolikuntansa, pihansa, pitäjänsä eikä missään tapauksessa voinut liittyä yhteen koko läänin talonpoikain kanssa, oli oppimaton, koska häntä tieteen tahtoen pidettiin pimeydessä.

Työläisestä tuli vallankumouksen johtaja ei siksi, että hän olisi ollut erikoinen jumalanvoideltu, ei siksi, että olisi ollut erikoisesti älykäs, vaan siksi, että hän oli elänyt toisissa olosuhteissa.

Riittää, kun sanoo, että Pietarissa oli keskimäärin 500,000 työläistä — yhdessä kaupungissa! — ja vaikka heitä poliisit ja urkkijat miten vainosivatkin, niin ethän mitenkään voi asettaa urkkijaa jokaista kohden puoli-

miljoonaisessa joukossa; heidän oli mahdollista kokoon-
tua, joskin salaa, järjestyä, vaikkakin salaisesti, — ja
heidän onnistui ensimmäisinä muodostaa jonkunlaisia liit-
toja. Talonpojat, vaikka heitä oli kymmentä kertaa
enemmän, saivat olla kuin ihmistomua, he eivät saaneet
ryhmittyä, heitä pidettiin kirjoitus- ja lukutaidottomina.
Pietarissa oli miljoonaa asukasta kohti suunnilleen noin
42 tuhatta luku- ja kirjoitustaidotonta, mutta venäläises-
sä maakylässä hyvä jos 100 asukasta kohden oli 25 luku-
ja kirjoitustaitoista, 75 taidottoman ohella. Yhteinen on-
nettomuutemme on, että valta meillä on 300 vuoden ai-
kana ollut sellaisen hallituksen käsissä, joka on pitänyt
kansaa pimeässä. Kas siinä ne syyt, jotka muodostivat
talonpojalle niin verrattoman vaikeat ehdot, että niiden
vallitessa oli mahdoton järjestyä, liittoutua ja käydä
taisteluun oikeuksiensa puolesta.

Niin muodoin työläisten 10 miljoonasta tuli ikään-
kuin koko kansamme etuketju, etujoukko, heistä tuli ikään-
kuin vallankumouksen johtajat. Ei siinä mielessä, että
työläisten pitäisi olla talonpoikain päällikkönä, itse me
sellaista mitä jyrkimmin vastustamme. Ja jos yksi tai
toinen työläisistä, vaikkapa kommunistikin, joka ei ym-
märrä tehtäväänsä, arvelee, että hänen on muodostau-
duttava talonpoikain käskijäksi, niin me hänelle näytäm-
me, me sanomme: kysymys ei ole siitä, että työläisestä
tulee talonpoikain käskijä, vaan siitä, että työläiset sen
perusteella, että ovat paremmin järjestyneitä, kirjoitus-
ja lukutaitoisia, karaistuneita, koska ovat käyneet isom-
man koulun, istuneet vankiloissa tsaarin aikoina — van-
kilahan se oli se yliopisto, missä työläiset opiskelivat —
että työläisistä muodostuisi itse talonpoikain tunnustama
etujoukko, etuvartiosto.

IV.

Ennen ja nyt.

V. 1905 meidän ei onnistunut muodostaa lujaa liittoa talonpoikain ja työläisten välille ja siksi ensimmäinen vallankumouksemme epäonnistui. V. 1905 meillä oli ainoastaan työläisten edustajain Neuvostoja, talonpoikain edustajain Neuvostoja ei ollut, me emme voineet niitä muodostaa syystä, että tilanomistajat olivat liian vahvat ja pian tukahduttivat työläiset, ja sitäpaitsi me emme voineet niitä muodostaa siitä syystä, että talonpoikaimme v. 1905, siis 15 vuotta sitten olivat paljon pimeämpiä ja takapajuisempia kuin nyt.

Kokonaista 15 vuotta kului, mutta näiden 15 vuoden aikana talonpoikaissäestömme syntyikin uudesta. Kaksi sotaa — venäläis-japanilainen ja senjälkeen kirottu nelivuotinen sota saksalaisia vastaan aukaisi silmät miljoonilta ja taas miljoonilta talonpoikaismiehiltä ja naisilta. Talonpoikaissäestömme ei ollut enää sama kuin ennen. Vuonna 1905 onnistui työläisten, kuten tunnettua, muodostaa Pietarissa ja Moskovassa työläisten edustajain Neuvostoja, ja yleisten lakkojen avulla heidän onnistui pakoittaa tsaari muutamiin myönnytyksiin; mutta sitten tsaarin onnistui panna liikkeelle kuuluisa Semjonovin rykmentti ja muita rykmenttejä työläisiä vastaan Moskovassa, sikäläisen yleisen kuohunnan aikana, ja Pietarissa yleislakon aikana, ja siten vallankumous hukutettiin työläisten vereen.

Mitä tapahtui silloin? Voi! Osa talonpoikia, sotamiehenpukuun puettuina, tsaarin käskijöiden komentamina, tukahduttivat työläisten vallankumouksen. Ja kuka pa ei muista miten v. 1903 ja 1904, jolloin alkoivat ensimmäiset suuret talonpoikaissäliikkeet maanomistajia vastaan

Saratovin, Nishegorodskin ja muissa lääneissä, meidän sotilaamme, nuo samat talonpojat, leviten pitäjiin kuin heinäsirkkaparvet, kenraalien käskystä pieksivät talonpoikia. Kukapa ei muistaisi näitä näkyjä Saratovin kuvernementistä? Kerrottiin, että kun Saratovin läänin talonpojat nousivat maanomistajia vastaan, pääministeri Stolypin, rikas tilanomistaja, vei sinne pimeitä sotilaita ja pani toimeen tiiviit talonpoikain pieksäjäiset ja itse tällä aikaa istui huvimajassa, joi teetä ja nautti komeasta näystä, kun piestiin ukkoja, naisia ja mummoja. Ja kuka pieksi? Juuri samat sotamies-talonpojat. Kas niin suuri oli pimeys.

Ja kun alkoi meidän vallankumouksemme v. 1917, niin silloin sekä ystävät, että viholliset ennen kaikkea kysyivät: mitenkäs nyt käy? Tuleeko työläisten ja talonpoikain liitto olemaan vahva, vai onnistutaanko jälleen eroittamaan talonpojat työläisistä, yllyttämään pikkunomistaja, pikku isäntä talonpoikien joukosta työläisiä vastaan, onnistutaanko eroittamaan heidät ja sitten vuorostaan tukahduttamaan sekä työläiset että talonpojat?

Sellaisia kysymyksiä tekivät itselleen kaikki. Kansan ystävät toivoivat, että työläisten ja talonpoikain liitto nyt tulee olemaan vahva. Kansan viholliset puhuivat: no, hyvä, kaupungeissa te rakentelette Neuvostoja, kullette punaisin lipuin, mutta odottakaahan, kuluu hiukan aikaa, ja me niin usutamme talonpojat työläisten kimppuun, niin hajoitamme heidät, yllytämme heidät toinen toisiaan vastaan, että te nujerratte toinen toistenne niskat, kuin vuonna 1905, ja me jälleen pääsemme isännän asemaan.

V.

Onko vai eikö ole liittoa talonpoikain ja työläisten välillä.

Sanalla sanoen koko Venäjän vallankumouksen pääkysymys on 3 vuoden aikana ollut ja on yhä vielä nytkin tämä: onko meidän maassamme olemassa luja, rehellinen, vilpitön työliitto 10 miljoonan työläisen ja 100 miljoonan työtätekevän talonpojan välillä. Kaikki muu on vähäpätöistä, kaikki muu on pikku seikkoja.

Sentähden, tehkäämmē yhteenveto näistä kolmesta vuodesta ja kysykäämme: onko tämä liitto ollut olemassa? Vastaan: kyllä, on ollut, ja on, ja tulee olemaan.

Totta kyllä, tämä ei merkitse, että kaikki meillä olisi käynyt siloisesti, ilman molemminpuolisia hankauksia, ilman erehdyksiä, ilman väärinkäsityksiä. Tietysti, on ollut erehdyksiä, väärinkäsityksiä, kulmikkaisuuksia, vieläpä rikoksiakin. Mutta yleensä ja kokonaisuuteen katsoen tämä liitto on ollut olemassa.

Kun jo neljä, viisi kuukautta tsaarin karkoittamisen jälkeen koko Venäjän maalla kulki humina: alas sota Saksaa vastaan, alas tämä kaikkein porvarillisin ryöstösota, joka on maksanut miljoonia ihmishenkiä — niin tämä humina ei syntynyt vain työläisten äänistä, vaan myöskin talonpoikain.

Vanhan armeijan sotilaat olivat talonpoikia, he yhdessä työläisten kanssa huusivat: alas tsaarin ryöstösota. Tämä oli ensimmäinen, vielä muodoton, mutta kuitenkin todellinen liitto työläisten ja talonpoikain välillä.

Meillä on kaavamaisia liittoja yleensä vähän. Me emme ole menneet asianajajan luokse solmiamaan sopimuksia, me emme ole kirjoittaneet paperia: «Tulkoon liitto työläisten ja talonpoikain välillä», me emme ole

painaneet siihen sinettejä, mutta liitto on syntynyt itsestään, syystä, että työläisten ja talonpoikain edut vaativat tätä liittoa. Työläiset, järjestettyään Neuvostonsa, alkoivat kaikin voimin auttaa talonpoikia järjestämään talonpoikain edustajain Neuvostoja. Tuhannet ja kymmenet tuhannet maalta kotoisin olevat työläiset lähettivät sinne kirjeitä, menivät itse, lähettivät sinne edustajia, asettuivat suhteisiin talonpoikain kanssa ja auttoivat heitä rakentamaan ensimmäisiä järjestöjensä — talonpoikain Neuvostoja.

Sen jälkeen meidän liittomme alkoi yhä enemmän lujittua. Kun aika kului lokakuuhun 1917, s.o. meidän nykyiseen vallankumoukseen, kun me karkoitimme ei ainoastaan tsaarin virkamiehet, vaan myös kaikki pohatat ja kapitalistit, niin aina yhä pääkysymys sisältyi siihen, syntyykö luja, veljellinen liitto työläisten ja talonpoikain välille.

Ja me saimme jälleen nähdä (vaikka mitään sitovaa välipuhetta ei ollut, eikä myöskään asiakirjoja), että liitto työläisten ja talonpoikain välillä aivan selvästi oli olemassa.

VI.

Mitä sanoivat juoksuhaudat.

Lokakuussa 1917 vallan ottaminen itse Pietarissa ei osottautunut vaikeaksi. Kapitalistien joukkue oli siksi mätä, ettei siihen luottanut eikä sitä halunnut puolustaa ainoakaan sotilas, joten Pietarin työläisille, joita silloin oli $\frac{1}{2}$ milj., ei maksanut mitään siepata valta käsiinsä, sillä sekä työläiset, matruusit, että sotamiehet olivat porvaristoa vastaan. Talvipalatsissa olevaa Kerenskiä taasen puolusti pienoinen joukko naisia. Silloin oli muo-

dissa perustaa naispataljoonia. Oli sellaisia hölmöjä . . . Ja kun talvipalatsi oli otettu, niin matruusit ja sotilaat laskivat nämä hölmöt menemään, sanoen: menkää kotiinne ja tulkaa järkiinne.

Kuitenkin meitä peloittelivat porvarilliset lehdet ja kaikki meille vihamieliset puolueet: No hyvä, teitä on Pietarissa paljon, te karkoititte «laillisen» hallituksen, mutta katsokaammepa, mitä sanoo maaseutu ja mitä — juoksuhaudat!

Lokakuussa 1917 oli aseissa noin 9 milj. venäläistä sotilasta, ja he istuivat juoksuhaudoissa, ja kysymys oli todellakin, mitä sanoo armeija ja mitä — maaseutu. Taikka oikeammin tämä oli yksi ja sama asia, sillä armeija — se oli maaseutu; meillähän oli vain talonpoikaisarmeija.

Silloin me saimme Smolnaan pinkoittain sähkösanomia, tuhansittain päivässä; niitä kyhailivät porvarit, asianajajat, insinöörit, lääkärit, upseerit, kaikki demokraatit, jotka silloin puhuivat kansan nimessä. Nämä herrat kiipeilivät kaikille kukkuloille ja sieltä uhkailivat meitä mitä hirvittävimmillä skorpioneilla. Heidän sähkösanomansa päättyivät sanoilla: «Pois Neuvostovalta, me vaadimme, että Kerenskin «laillinen» hallitus palautetaan, ja ettei maahan kajota ennen kuin Perustava Kokous kokoontuu, ja jos ette tottele, niin me teidät to-muksi hieromme». Me vastasimme rauhallisesti: «Union kauhea, mutta jumala armollinen. Me emme ole pelänneet tsaaria, emmekä hänen tykkejään, teidänpö paperisia sähkösanomianne me pelkäisimme. Pauhatkaa miten haluatte, me emme luota asianajajiin ja upseereihin, me luotamme Venäjän kansaan, talonpoikiin ja sotilaihin, jotka istuvat juoksuhaudoissa, ja katsokaammepa mitä he sanovat.»

Ja me odotimme. Muutamia päiviä kului — ja alkoi vilkas liike: kokonaisina virtoina tuli juoksuhaudoista sotilaita, jokaisesta armeijasta, rykmentistä, komppaniasta valittiin edustajia ja lähetettiin Smolnaan. Tuhansia eläviä ihmisiä, repaleisia, ahavoittuneita juoksuhautojen sotilaita tuli suoraa päätä tuhansien sotilaitten luota. Ja silloinpa me sanoimme: tapahtukoon niin kuin nämä miehet sanovat. Ja nämä miehet sanoivat aina yhtenä miehenä: vain se on väärin, että olemme odottaneet lokakuulle saakka, olisi pitänyt tuo joukkue ajaa pois jo ennemmin.

VII.

Todellisen talonpojan ääni.

Minä varsin hyvin muistan, miten toisessa Neuvostojen kokouksessa kumous-päivänä, kun me olimme vanginneet muutamia herroja ministeriveijareita, niiden joukossa kuuluisan herrasen Avksentjevin, joka itseään sosialivallankumoukselliseksi nimittäen, myi talonpoikia sekä paikalla käytettäväksi, että ulosvientiä varten, miten osa intelligenssiä nosti kohun: «Mitä, vangita ministeri, vieläpä sellainen, joka lukeutuu sosialisteihin; laskekaa hänet heti paikalla vapaaksi!» Sellaista kohua pitivät pietarilaiset asianajajat, ylioppilaat y.m., jotka liikuskelivät neuvostojen vaiheilla. Tähän kohuun antoi vastauksen eräs talonpoika, valkohapsinen vanhus, en muista mistä kuvernementistä, virkkoen yksinkertaisesti: «Vielä vai vapauttaa tämä veijari, joka meitä on sulkenut vankikomeroihin, pikemminkin pitäisi kymmenkunta muutakin hänen kaltaistaan ottaa ja panna istumaan!» Sellainen oli ääni todellisella talonpojalla, joka selvästi ymmärsi, ettei hän maata, josta satoja vuosia oli riideltty, ilman kiivainta taistelua voi siepata maanomistajalta; sillä ei-

hän vielä ole sellaista maanomistajaa syntynyt, joka vapaaehtoisesti ottaisi ja tarjoisi maan talonpojille kuin tarjottimella ja sanoisi: «Olkaa hyvä, ottakaa minun maani, hovini, taloni, sokeritehtaani, hevoseni».

VIII.

Liiton vahvistuminen lokakuussa 1917.

Niin muodoin työläisten ja talonpoikain liitto jo lokakuussa näyttäikse täydessä voimassaan. Silloin me varsin selvästi saimme nähdä, että koko armeija, että kaikki nämä kymmenen miljoonaa (ja niistä oli noin 9 milj. talonpoikia) olivat sotaa lopettavien talonpoikien edelläkävijöitä; me tulimme täysin vakuutetuiksi, että talonpoikaissäestö oli kiinteässä liitossa työläisten kanssa. Lokakuussa liitto vahvistui ja v. 1918 alussa, jolloin sulautui yhteen kaksi kokousta — työväen edustajain kokous ja talonpoikain edustajain kokous, muodostaen yhden ainoan työväen ja talonpoikain edustajain kokouksen, jokainen sokeakin näki, ettei tämä liitto ollut leikkiä, ei päähänpisto, eikä unelma, vaan tosiasia ja todellista elämää.

Tästä alkaen se yhä enemmän vahvistuu. Aina ei kaikki käy tasaisesti, niinhän — yleensä, mies ja vaimo elävät sopuisasti avioliitossa, mutta silloin tällöin asiat eivät luista ilman pieniä kahnauksia, eikäpä venäläisessä elämässä ilman pieniä otteluitakaan. Ja kuitenkin — liitto pysyy särkymättömänä, kokonaisena. Ja kun syttyy kansalaissota, s.o. sota maanomistajia ja heidän poikueitansa vastaan, jotka olivat koonneet suuren sotajoukon, jotka ottivat rahaa englantilaisilta, jaapanilaisilta, saksalaisilta, ranskalaisilta ja näillä rahoilla pitivät yllä valkoista armeijaansa, kun vaadittiin jättiläismäisiä voimain

ponnistuksia, kun täytyi panna maaseudulla toimeen mobilisointi mobilisoinnin jälkeen, kun täytyi ottaa nuoriso, ottaa joskus miltei viimeinen hevonen ja ajopelit, kun täytyi asettaa viljavelvollisuuksia, kuletusvelvollisuuksia ja kaikenlaisia muita velvollisuuksia, kun talonpoikain täytyi todellakin jokapäivä kantaa jokin uhri kansalais-sodan alttarille, niin silloin uudelleen hengessään iloitsivat meidän vihollisemme ja lauloivat: «No niin, nyt talonpoika kääntää kelkkansa! Sen sijasta, että hän joka päivä antaa teille hevosia, ajopelejä, viljaa, hän nousee Neuvostovaltaa vastaan, käy työväkeä vastaan, kiroaa teidät!» Silloin, se on totta, liikkui jonkun verran epäilyksiä talonpoikain mielissä. Suotta on syntiä salata, epäilyksiä liikkui! Ilmestyi talonpoikia, jotka arvelivat näin: «Maan me saimme, bolshevikit auttoivat meidät saamaan maata, heiltä me kaiken, mitä saada voimme, olemme saaneet, eiköhän sopisi hiukan viekastella, eiköhän sopisi tehdä jonkunlaista rauhaa valkoisten kanssa, niin silloinhan sekä lampaat säilyvät että sudet ovat kyläläisiä?» Niitä oli sellaisiakin talonpoikia! Mutta muuttaa viekasteluilla historiallisten tapausten kulkua on mahdotonta. Muuttaa viekasteluilla niitä olosuhteita, jotka meillä oli Venäjällä, on mahdotonta. Seinä oli noussut seinää vastaan. Oli pakko kukistaa maanomistaja, tai maanomistaja kukistaa sinut. Ja lyhyen miettimisen jälkeen talonpojat kaikkialla Venäjällä täyttivät velvollisuutensa. Miten raskaat velvollisuudet olivatkin, miten raskaasti sota koskikin, miten surkeasti talous rappeutuikin, niin talonpojat yleensä ja kokonaisuuteen katsoen antoivat punaiselle armeijalle sen, mitä heidän piti-kin antaa. Ei ole tarvis sanoa, että ilman talonpoikain apua punaista armeijaa ei olisi voitu muodostaa. Ellei maaseutu olisi taistellut karkulaisuutta vastaan, ellei

maaseutu olisi vaatinut omiltaan, että heidän tulee mennä armeijaan, niin meillä ei armeijaa olisikaan.

IX.

Talonpoikaisarmeija.

On muistettava, että Pietarissa, paitsi kaikkia niitä mobilisointeja, jotka olivat olleet, vallankumouksen ensimmäisenä vuosipäivänä lokakuussa v. 1918 kahdeksan kuvernementin silloisen talonpoikaisköyhälistön kokous yksimielisesti päätti, paitsi muita mobilisointisia, panna toimeen oman mobilisoinnin ja muodostaa muutamia talonpoikaisköyhälistön rykmenttejä, mikä tapahtuikin. Meille ilmestyi kolme vapaaehtoisista muodostettua suunnatonta rykmenttiä, muutamia tuhansia miehiä kussakin. Ne olivat parhaita rykmenttejämme, kaikki talonpoikaistuorisista muodostettuja — ja he taistelivat kuin jalopeurat valkoisia vastaan. Nuoret miehet uhrasivat henkensä hetkeäkään epäröimättä.

Työläiset ovat paljon antaneet punaiselle armeijalle, mutta vielä enemmän ovat sille antaneet talonpojat. Tässä punaisessa armeijassa me olemme nähneet tämän työläisten ja talonpoikain liiton ilmennyksen, mikä on tuottanut vihollisille kauhua ja työläisille ja talonpojille hyötyä. Me olemme tämän liiton omin silmin nähneet.

Mutta tämän saavuttamiseksi on vaadittu paljon aikaa. Talonpoikain Kokouksessa kaksi vuotta sitten heitettiin paljon raskaita syytöksiä punaista armeijaa vastaan ja alussa punainen armeija todellakaan ei ollut vailloja vikoja. Tavallinen talonpoika tuli kuitenkin vakuutetuksi, että tämä punainen armeija oli hänen oma varsinainen armeijansa, ja juuri siinä on työläisten ja talonpoikain liitto takoutunut lujaksi. Ja siksi meillä nyt

onkin todellinen, kansallinen työläis-talonpoikainen armeija, josta me täydellä syyllä voimme ylpeillä, jota kaidehtii koko maailma ja josta kerrotaan samanlaisia ihmeellisiä legendoja, kuin mitä on kerrottu ihmiskunnan parhaista ihmisistä.

X.

Liiton kasvaminen.

Työläisten ja talonpoikain liitto, joka alkuaan oli muodoton, hauras, riittämättömän kestävä, on kolmen vuoden aikana kaikesta köyhyydestämme huolimatta yhä vahvistunut vieläpä, jota vaikeampi, jota raskaampi tilanne on oillut, sitä vahvennaksi on sen lujuus karautunut. Se ei ole huolinut siitä, että ajan tapahtumat ovat meitä moukarin tavoin iskeneet. Nälkä, mobilisoinnit, rappeutunut talous, sota, valkoisten ahdistelu, saksalaisen ahdistelu, englantilaisten ja ranskalaisten ahdistelu — kaikki tämä on moukarin tavoin iskenyt meihin, mutta hajalleen se ei ole meitä lyönyt, vaan vain takonut tiiviimmäksi yhteen! Työläisten ja talonpoikain liitto on tapausten tullessa sulautunut yhdeksi kokonaisuudeksi, siitä on tullut sellainen työläis-talonpoikainen, kokonainen, terve, mahtava, raudanluja metalliseos, sellainen metalliseos, josta me vuorostamme voimme luoda moukarin, joka kykenee antamaan järisyttäviä iskuja työläisten ja talonpoikain vihollisille. Ja siksiä vallankumouksemme, huolimatta peloittavista esteistä ja vastuksista, joita se itsekullekin meille tuottaa, kuitenkin kulkee voitosta voittoon.

Kukaan yksityinen talonpoika ei vielä ole voinut tuntea vallankumouksen tuottamaa suurta helpoitusta, hän on saanut maata, mutta hänellä ei ole ollut hevosia,

ei kalustoa, millä työskennellä, hän on saanut suuria maatiluksia, mutta toisaalta hänen on täytynyt antaa viimeinen hevonen armeijalle. Ja vaikkapa kukaan yksityinen talonpoikaisperhe tähän saakka ei olekaan saanut tuntea sitä suurta hyötyä ja helpoitusta, minkä vallankumous tuottaa, olemme me kuitenkin menneet voitosta voittoon ja lähestymme nyt aikaa, jolloin jokainen perhe alkaa kuukausi kuukaudelta tuntea pientä helpoitusta, saa nähdä ja arvioida, mitä vallankumous on antanut ja että uusi elämä on alkanut.

XI.

Vihollistemme toiveet ja mihin ne perustuvat.

Mutta tämä ei merkitse sitä, että meidän vihollisemme olisivat tauonneet toivomasta voivansa hajoittaa meidät. He yhä vielä toivovat, että heidän onnistuu saada aikaan epäsopua työläisten ja talonpoikain välille. Jos heidän onnistuu vakavasti myrkyttää heidät toinen toisiinsa, silloin he ovat tietysti voittaneet pelin, silloin he saavat vain seistä syrjässä, hieroa käsiään mielihyväs-tä ja odotella, kunnes talonpojat ja työläiset ovat toinen toisiltaan otsan puhkaisseet.

Tämän toiveen varassa he elävät ja tälle he rakentavat suunnitelmiaan. Ennen kaikkea he tarrautuvat kiinni leipämonopoliin, ja sillä he pelaavat, samaten kuin myöskin vapaakaupalla. Niinikään vetävät he siitä köydestä, että työläisvaltio ei voi antaa maaseudulle teollisuustuotteita, nauloja, paloöljyä, saippuaa, sokeria j.n.e. Mutta mitä laulua he ennen lauloivat? Ennen he puhuivat, että me olemme myyneet itsemme saksalaisille, että me olemme syypäät veljessotaan, silloin kun maan omistajat ja heidän poikueensa itse asiassa syöksyivät riistämään takaisin maatansa.

Lopuksi on tullut «kommuunin» vuoro; he kokonaan tuomitsevat maan yhteisomistuksen. Nykyisin he ennen kaikkea ratsastavat nimenomaisesti juuri maan yhteisomistuksella, samalla kun he ahkeraan jatkavat vapaakaupan ja monopolin puoltamista herättäen tyytymättömyyttä.

Mitä keinoja meillä on tätä vastaan? Vain yksi: on välttämätöntä, että me itse syvennymme näihin kysymyksiin, jotka nykyisin ovat päiväjärjestyksessä, että me selvitämme ne itsellemme, että me ymmärrämme ne ja autamme toisia talonpoikia niitä ymmärtämään.

Meidän pääasemme on — sana, aivojen valaiseminen.

XII.

Onko muuta tietä?

Meidän tulee ensinnäkin kysyä: onko meillä jokin muuta tietä, kuin se, jonka Neuvostovalta on valinnut.

Meillä on ollut viljavelvollisuus ja viimeaikoina on asetettu myöskin voivelvollisuus; ja maaseudulla tämä saa ehkä aikaan tyytymättömyyttä — annappas määrätty osa voita kaupunkiin!

Lihavelvollisuus on voimassa niissä kuvernementeissä, joissa lihaa on.

Kaikki nämä ovat kipeitä kysymyksiä; voi olla, että löytyy toinen tie, voi olla että Neuvostovalta siinä on tehnyt erehdyksen. Mutta kuvitelkaapa mielessänne, toverit, että maaseudulle nykyisin menisi junallinen junallisen jälkeen maanviljelyskoneita, apulannoitusaineita, rakennusaineita tarpeellisen suurissa määrin, sähkölamp-puja, voimakoneita maan parempaa nuokkausta varten,

sokeria, teollisuustuotteita, tulitikkuja, — kaikkea mitä talonpoika tarvitsee. Ja jos vaihtotavaraksi jokaista 40 vaunua sisältävää, «marshrutti»-junaa kohden, joka on täyteen lastattu kylvökoneita, äkeitä y.m., pitäisi antaa kaupungille niin ja niin monta puutaa voita, niin ja niin paljon leipää j.n.e., niin silloin tietystikään kukaan ei liikuttaisi kieltään sanoakseen, ettei saa antaa, vaan jokainen ymmärtäisi, että tietysti on annettava, muuten ei käy päinsä. Ja asia olisi kerrallaan järjestetty. Mutta tosiasiallisesti maalle nykyisin menee kaupungista hyvin vähän tavaraa, täytyypä sanoa, suorastaan mitättömän vähän, sadasosa siitä, mitä pitäisi mennä.

Kahden vuoden aikana on maalle kuitenkin mennyt muutamia kymmeniä miljoonia puutia erilaisia tavaroita. Asujamistomme on puolitoistasataa miljoonaa ja voidakseen jokaiselle antaa yhden kyynärän, täytyisi jo olla 150 milj. kyynärää. Tuhansia ja kymmeniä tuhansia vaunuja on kaupungista mennyt maaseudulle, mutta, toistan sen, tämä on vain sadasosa siitä, mitä pitäisi antaa maaseudulle.

Minkä johtopäätöksen vedämme tästä? Jos talonpoika sanoo: anna minulle ensin uusi kylvökone ja muita maanviljelyskoneita, ja minä annan sitten sinulle perunoita — niin pääsemmeköhän sillä tavalla liikkeelle?

XIII.

Pietarin työläisten asema.

Työläinen on vallankumouksesta saanut kärsiä tuhannesti enemmän. Katsokaa pietarilaista työmiestä, hänestä on jälellä vain luu ja nahka; kuinka paljon häneltä on kuollut lapsia, kuinka paljon keuhkotautisia on työläisten joukossa! Kuinka paljon keuhkotautisia on nyky-

sin eturivin kommunistien joukossa! Ja kuitenkin he ponnistelevat Pietarissa enemmän kuin kutkaan muut! Pietarilaiselle työläiselle ei ole mitään jäänyt. Pietarin työläinen on näiden kahden vuoden kuluessa kärsinyt niin paljon, ettei kukaan ole kärsinyt sen enempää. Viime vuonna täytyi pietarilaisen työläisen antaa kaupungin ympäristön kulakille viimeinen takkinsa saadakseen viisi naulaa perunoita. Pietarin työläisen, sankari-työläisen, joka ensimmäisenä nousi ja sieppasi vallan Pietarin hoveilta ja ensimmäisenä auttoi talonpoikaa saamaan maata (ilman pietarilaista työläistä, ilman hänen nousuaan te ette milloinkaan olisi nähneet maata, enemmän kuin voi nähdä korviaan ilman peiliä), nälkäisen pietarilaisen työläisen täytyi mennä kaupungin ympäristön kulakin luokse saadakseen perunoita! Riisua päältään takki viidestä naulasta perunoita! Sanon suoraan, että tänä vuonna niin ei tule tapahtumaan. Kulakilta me otamme kolme takkia, mutta pietarilainen työläinen saa leipää ja perunoita. Me liittoudumme työtätekevän talonpojan kanssa iilimato-kulakkia vastaan! (Kättentaputuksia. Suhinaa. Puheenjohtaja soittaa kelloa). Olen iloinen, että tulin puhuneeksi kulakeista, osasin oikeaan. (Kättentaputuksia). Nuolemme ovat sattuneet maaliin!

XIV.

On työläisiä ja työläisiä.

Niin, me tiedämme, että on työläisiä ja työläisiä. Niin, myöskin työläisten joukossa on ihmisiä, joiden päitä me emme silitä; on nylkijöitä, keinottelijoita. On kymmeniä ja satoja rautatieläisiä, jotka keinottelevat, sen sijasta, että työskentelisivät ja korjaisivat vetureita. (Kättentaputuksia). Rankaisematta he sitä eivät tee — me heidät passitamme sinne kuin pitääkin. Mutta työ-

läisten valtava joukko, talonpoikain joukko, he eivät ole keinottelijoita, eikä pussikauppiaita, vaan kunniallisia työtätekeviä ihmisiä. Ja meidän tehtävämme on puhdistaa sekä työläiset että talonpojat siitä kuonasta, jota siellä täällä ilmenee.

XV.

Mitä tahtoi Judenitsh.

Aivan varmasti — työläinen ja talonpoika hukkuvat, elleivät he elä sovussa, elleivät he auta toinen toisiansa. Vähänkö antoi opetusta v. 1905? Vähänkö oli silloin hirsipuita Venäjän maalla? Entä mitä tapahtui joku aika sitten Jamburgin kihlakunnassa? Judenitsh loi kokonaisen maavallin, joka oli täynnä ihmisruumiita! Ihmissyöjä! Vai eikö tämä ole totta? Kutka saivat hautansa tässä maavallissa? Eivätkö sadat talonpojat, työläiset, kommunistit? Miksi heidät tapettiin? Siksi, että vaativat työläisten ja talonpoikain veljeyttä! Mutta mitä tahtoi Judenitsh? Sitä, mitä tahtoivat kulakit. Hän tahtoi eroittaa työläiset ja talonpojat, usuttaa heidät toinen toistaan vastaan, niin että he kävisivät toinen toisensa kimp- puun perunanaulasta, jolloin hän saisi tulla ja ratsastaa sekä työläisillä että talonpojilla.

Mutta niin ei tapahdu. Pienten maanomistajien ja kulakkien keskuudessa on vielä pieni joukko pimeitä ihmisiä, ja niiden kanssa me tulemme kamppailemaan, ja katsokaammepa kuka voittaa . . .

XVI.

On annettava etukäteen — ja luottoa vastaan.

On selvää, että jos kerran määräperäisiä junia läh- tisi kaupungista täynnä maaseudulle tarpeellista tavaraa, niin olisi helppoa järjestää vaihto. Mutta kun tehtaat

ja konepajat ovat seisseet, kun polttoaineita ei ole ollut, kun monien työläisten voimat ovat joutuneet hukkaan, niin tällä hetkellä, kunnes työ ennättää järjestyä, työläinen ei voi antaa teille tarpeellista määrää hyödyllisiä tavaroita. Mitä tehdä? Jäädäkö iäksi seisomaan ja nyökyttelemään toinen toiselleen päätä, samalla kun talonpoika yhä tinkii: «anna sinä minulle ensin työvälineitä ja teollisuustuotteita, niin minä annan sinulle sitten perunoita» — jäädäkö tinkimään siihen saakka, kunnes viimeinen nälistynyt työläinen kuolee?

Ennenkuin työläinen on saanut kuletetuksi hiiliä ja pannuksi tehtaat ja konepajat käyntiin, hän ei anna, hän ei paraalla tahdollakaan voi antaa teille tavaroita tarpeeksi paljon. Miten olla? Mitä tehdä? Ei ole muuta keinoa kuin että talonpojan on annettava työläiselle jonut perunoita ja leipää ja jyviä — ikäänkuin velaksi, etukäteen, paperirahojä vastaan, tai ilman rahaa — lainaksi, mikä on kaikkein oikeudenmukaisinta; ja teidän, talonpoikain, tulee tämä tehdä täysin tietoisesti. Te annatte oikeisiin käsiin. Työläinen ei minnekään karkaa. Yksityinen työläinen voi mennä tiehensä, mutta 10 miljoonaa eivät minnekään voi paeta.

XVII.

*Työläinen on luotettava velallinen,
luotettavampi kuin pankki.*

Työläiset tahtovat panna tehtaat ja konepajat käyntiin, he tahtovat järjestää vaihdon kaupungin ja maaseudun välillä, työläinen on teille paljon luotettavampi velallinen kuin pankit olivat. Meitä on iät kaikki opetettu, että pankit ovat pyhiä laitoksia. Veimme rahamme pankkiin, siellä tsaarin kuvalla varustettu leima lyötiin, annettiin kirja käteen ja me pyhästi uskoimme. Me äi-

din maidossa jo joimme luottamuksen pankkeihin. Ja olivathan kyllä pankit olemassa, mutta nyt on pankeissa kansakouluja ja sen semmoisia. Tsaarikin oli, mutta kaikki on kadonnut. Onpa tsaarin istuimelle ollut uusia tulokkaitakin. Oli Koltshak ja kumppanit, mutta mihin ovat he joutuneet? Niin että nyt on kokonaan jätettävä ajatus, että pankki tai säästökassa on kaikkein luotettavin laitos. Kaikkein turvallisinta on antaa säästönsä työläiselle, hänen tehtaisiinsa ja konepajoihinsa. Syystä että tehtaita ja konepajoja ei kukaan työläinen yksityisesti omista. Ei hän voi syödä niitä niitto- ja leikkukoneita, joita hän valmistaa, vaan hän luonnollisesti antaa ne maaseudulle, ei hän myöskään voi nieleskellä sähkölamppuja. Kankaista, joita hän valmistaa, ei hän viisiäkymmeniä pukuja itselleen laita, hyvä kunhan hänellä on yksikin kunnollinen pusero. Ja lasitavarat, joita tehdas tuottaa, nekin hän antaa teille.

Täytyy ymmärtää, että on tapahtunut perinpohjainen mullistus, ja ettemme me enää säästöjamme voi panna pankkeihin, tai kaivaa niitä maahan, sillä se olisi naurettavaa; meidän tulee panna ne liikkeeseen, työläisen liikekumppaneina.

XVIII.

Osakeyhtiö luottamuksen perusteella.

Meillä on olemassa osakeyhtiö, kaksi osakkeen omistajaa — työläinen ja talonpoika, työväen luokka ja talonpoikaissäväestö — aviopari, meillä on vain yksi perhe, ja olisi todellakin hullua, jos vaimo sanoisi miehelle: tee sinä ensin työtä, niin sitten saat syödäksesi. Ensin täytyy saada syödä ja sitten vasta kuokitaan maata. Hänelle täytyy antaa ruokaa etukäteen. Syö, rakas ystävä, ja mene sitten työhön.

Sellainen on suhde työläisen ja talonpojan välillä.

Työläinen on kärsinyt nälkää loppumattomiin, hänellä ei ole kaikkein välttämättömintäkään. Pietarin läänissä on kyllä talonpojankin asema ahdas, mutta ajatella mitä merkitsee yksi kahdeksas osa naulaa leipää työläiselle! Nykyisin on jo hiukan paremmin, mutta mitä oli kaksi kolme vuotta sitten! Katsokaa Ivanovo Vosesenskin kutojia; he työskentelevät hurjasti, mihinkään katsomatta, ja kuitenkin he ovat vielä enemmän saaneet kärsiä ja nähdä nälkää kuin Pietarin työläiset. Mitä — tekö tulette ja sanotte heille: «Anna sinä ensin minulle tavaroita, niin sitten minä annan sinulle perunoita»? Työtekevän talonpojan tulee ymmärtää, että muuta keinoa ei ole, kuin antaa etukäteen, kunnes työläinen tointuu ja tehtaات ja konepajat alkavat käydä. Nykyisin ei enää ole yhtä paljon kuolleita pyöriä, kuin ennen, jo näkyy savua tehtaiden savupiipuista, jo ne jonkun verran käyvät; sotateollisuutta on vähennetty ja on alettu valmistaa auroja, Obuhovin konepaja on tehnyt ensimmäiset maanviljelyskoneet, samoin on laita Putilovin tehtaissa. Mitään muuta keinoa ei ole.

Eikä ainoastaan Pietarin kuvernementissa, vaan koko Venäjän maalla on asian laita niin, että talonpoikain on tultava työväen luokan avuksi, on annettava sen hengähtää, annettava sen toipua, annettava sen syödä, ja silloin työläinen saa tehtaات ja konepajat käyntiin.

Ilman mitään vekseliä voi talonpoika olla huoleton siitä, että kaiken sen, minkä hän pance tehtaisiin ja konepajoihin, hän jälleen saa takaisin. Sillä kuka meillä päättää asiat? Yleisvenäläinen Työläisten ja Talonpoikain Edustajain Neuvostojen Kokous. Siinä on talonpojilla suunnaton enemmistö, syystä, että meidän maassamme talonpoikia on 10, jopa 15 kertaa enemmän kuin työläisiä. Miten me voisimme saada aikaan sellaisen ti-

lanteen, jonka vallitessa Obuhovin konepaja aikaisi kuulua minulle tai Ivanoville tai Petroville? On naurettavaa sellaista ajatellakin! tehtaamme voivat kuulua vain työläisten ja talonpoikain valtakunnalle, sentähden kaikki, mitä ne valmistavat, menevät maaseudulle jakoa varten. Kerrallaan ei kaikki järjesty sileäksi, — pieni ei ollut se mullistus, jonka teimme, — vaaditaan aikaa, mutta että se kulkee osoittamaani tietä, siitä ei ole epäilystä.

XIX.

Tärkein tukemme.

Muuta tietä ei ole!

Kahden vuoden aikana me olisimme kaksikymmentä kertaa sortuneet, jos minuutiksikaan olisi syntynyt halkeama työläisten ja talonpoikain välille. Työläisten ja talonpoikain liitto on tärkein kalliomme ja tukemme, ilman tätä liittoa Neuvosto-Venäjän elämä loppuisi. Sillä jos palaa jälleen maanomistaja, niin tiedättekö miten hän kanssanne menettelee?

Mutta puheenalaisena oleva liitto astuu nyt uuteen vaiheeseen. Ennen oli liitto Punaisen Armeijan kanssa, nyt tarvitaan uutta liittoa talouden järjestämistä varten. Tässäkin tulee olemaan paljon vaikeuksia. Säästyikö Punaisen Armeijan liitto vaikeuksilta? Mitä olikaan sotilaskarkulaisuus? Se oli protesti Punaista Armeijaa vastaan. Ihmisiltä puuttui ymmärrystä, tai he pitivät omaa nahkaansa yhteistä asiaa kalliimpana ja juoksivat pois armeijasta. Vierailta näyttivät heistä komisaarit, kommunistit, eivätkä he selvittäneet itselleen, mistä johtuu se, että Venäjän miehet tappelevat keskenään. Kaksi vuotta kului, montako näin ajattelevaa puna-armeijalaista te vielä tunnette? Nyt ymmärtää jokainen, mistä taistellaan. Jokainen talonpoikakin ymmärtää.

Taloudellisen liiton käy samoin. Alussa tuliaan sitä vastustamaan, ja tulkoon kaikki esille. Mutta puolen vuoden, kahden vuoden kuluttua me ihmettelemme, kuinka saatoimmekaan riidellä sellaisista vähäpätöisyyksistä, käsittämättä, että jos mieli saada työläinen tekemään maanteitä ja kylvökoneita, on häntä ensin ruokitava.

XX.

Uutta, vanhaa.

Yleensäkin on aika uutta täydellisempää siveellisyyttä ajatella — ja toimia sen mukaisesti omaksi eduksemme.

Nälkäiselle naapurille on sen, jolla on, suorastaan edullista antaa perunoita ja ravita häntä, koska hänen työtänsä tarvitaan ja hänestä ilman ravintoa ei mitään heru: nälkäinen kuolee nopeammin kuin tulee työkyntoon. Ominaisiin vaistomme, itsekkyyks, on meihin sangen syvään juurtunut, toverit. Meille on aina sullottu tätä viisautta: «Tärkeintä on, että minun taskussani jotakin on, ja että omaa etuani valvon, sillä kaikkien etua valvoo herra jumala». Kas, nytpä tämän synnillisen viisauden tulokset ovatkin ilmeisinä. Me seisomme tien alussa. Tätä tietä on vaikea käsittää, mutta sen käsittäminen on välttämätöntä.

XXI.

Mitä tulevaisuus tuo.

Me olemme nykyisin siirtymässä taloudelliseen rakennustyöhön. Muistakaamme, mitä tapahtui kokouksissa puolivuotta sitten. Niinpä kun joku sanoi, että me pian lopetamme sodan, syntyi meteli ja huudettiin: «Va-

lehtelet, jo kahden vuoden aikana on lupailtu, **eikä** vaan lopeteta, vain soditaan, aina vain puhutaan Punaisesta Armeijasta.» Mutta kuitenkin kuka oli oikeassa? Kansalaissota loppui ja loppui niinkuin oli ennustettu: kansaiset kädet voittivat tsaarin kenraalit.

Siperiassa on puolitoista miljoonaa puutaa lihaa eräässä jäähdytyslaitoksessa, ja kymmeniä, satoja miljoonia puutia voita. Me vain emme ole ehtineet niitä tuomaan tänne.

Minkä tähden? Sentähden, että tiet ovat epäkunnossa. Paitsi Siperiaa hajoitti Koltshak Uralissa Permin, Jekaterinburgin ja Tsheljabinskin välillä 250 siltaa. Valkoiset hävittivät kaiken, heillä ei ollut mitään menetettävää. He tahtoivat jättää meidät paljaalle paidalle. Nyt täytyy korjailla siltoja. Erästä Kaman yli vievää siltaa uralilaiset työmiehet korjasivat kaksi ja puoli kuukautta!

Toistaiseksi ei tule voita, eikä lihaa Siperiasta, ei naftaa Grosnojasta, eikä kivihiiltä Donin alueelta.

Radat ritisevät, vikaantuneita vaunuja ja vetureita on suunnattomasti. Kuitenkin on totta: kuusi kuukautta sitten Tuomas epäuskoinen huusi: sota ei lopu koskaan. — Mutta sisäinen sota on jo loppunut.

Nyt ymmärtää jokainen, että oli mahdoton Jude-nitshia hyvällä taivuttaa olemaan hirttämättä talonpoikia ja rakentelematta kyliin ihmisruumiista tehtyjä valleja, kuten Jamburgissa. Muistelkaapa kahden vuoden kuluttua meidän sanojamme taloudellisesta rintamasta ja työläisten ja talonpoikain liitosta! Jo puolenkin vuoden kuluttua — mikä on silmänräpäys ihmiskunnan historiassa — näette aseman jo aivan toisena. Ja kuiskutelkoot valkokaartilaiset nyt mitä tahansa talonpojille, minä olen vakuutettu, että se saa kaikua vain kaikkein tietämättömmimmissä ja itsekkäimmissä ihmisissä; talonpoi-

kain suuri enemmistö ei ole itsekkyyden, vaan työn ihmisiä. Ja talonpoikain suurin enemmistö ei myöskään enään ole tuiki tietämättömiä, he ovat jo saaneet kyläkseen katsella. Neuvostovallan työsuunnitelma maaseutua varten tunnetaan. Toimeenpaneva Sotilas-Keskus-Komitea asetti jo kaksi kuukautta sitten kysymyksen alaiseksi maaseudun varustamisen sähköllä, ja tämähän pitäisi jokaisen talonpojan tietää. Sähkö taasen on sellainen voima, joka voi ei ainoastaan valaista, vaan myös panna liikkeelle mitä voimansiirtäjiä hyvänsä, joten sitä voidaan soveluttaa mihin konelaitteisiin hyvänsä. ja nyt on Neuvostovalta päättänyt soveluttaa sähkövoimaa myöskin talonpojan tarpeisiin, maatalouteen. On valmistettu työsuunnitelma kymmeneksi vuodeksi.

Ymmärrettävää on, että lyhyessä ajassa meidän nälkäistä, kulutettua, puoleksi hävitettyä maatanme ei voi muuttaa kukkivaksi paratiisiksi. Tapahtukoon, että me kymmenessä vuodessa suunnitelman toteuttaisimme, joka vuosihan silloin saamme nähdä kulkevamme askeleen eteenpäin. Me tahdomme, että maaseutu saa sähkövalaistuksen, että siellä on sähkömyllyjä ja sähköllä käypä maatalouskaluja.

Nopeasti virtaavien jokien voiman me muutamme sähköksi. Missä on voimakas putous, siellä sen energia voidaan muuttaa sähköksi. Tähän me jo olemme ryhtyneet Sviir-joella ja joissakin muissa paikoissa.

Jokainen virta, jokainen vesiputous tullaan käyttämään. Kaikki voimat, mitä meillä on, otetaan käyttöön, maaseudulle tullaan toimittamaan kaikkia mahdollisia kemiallisia lannoitusaineita. Ja me pyrimme siihen, että kylien parhaat rakennukset annetaan kouluille. Sil-
lä kouluthan meillä ovat tähän asti saaneet olla epäkun-
nossa.

XXII.

Mikä on parempi?

Meidän tulee parantaa myöskin talonpoikien karjarotua. Armeija on tähän asti tosiasiallisesti ollut pakoitettu vain ottamaan ja ottamaan. Minä tiedän, että on otettu viimeinenkin. Mutta kumman olisitte valinneet, jos teiltä kuusi kuukautta sitten olisi kysytty: annatteko viimeisen hevosen, jos saatte jäädä siihen tilaan, missä nyt olette, vai ettekö anna, vaan sallitteko Judenitshin voittaa ja sitten teette työtä herroille ja palautatte maan tilanomistajille; mutta Judenitsh tietysti ei olisi ottanut vain viimeistä hevosta, hän ei olisi jättänyt hevosen häntäkään jälelle. Sellaisesta kysymyksestä olisitte te kuusi kuukautta sitten sydämistyneet, murisseet, jopa haukkuneetkin, syystä että eihän kenellekään ole mieleistä sellainen valinta, olisittepa käyttäneet kymmenkertaisen raskaita sanoja; mutta jokohan, jos teiltä kysyisi isäntinä, te loppujen lopussa kuitenkin sanoisitte: parempi on, että odotan, kunnes palaa Judenitsh? Ei, tietysti te ette niin sanoisi. Niin sanoisi pieni joukko talonpoikaiskulakkeja, mutta talonpoikain suunnaton enemmistö sanoisi: Niin, raskasta on, piru vieköön, antaa viimeinen hevonen, paha on pulma! ja kuitenkin ei muuta tietä ole — täytyy antaa. Niinhän itse asiassa talonpojat päättivätkin. Arveletteko, että tämä olisi saatu aikaan pakkokeinoin?

Olisiko 100 miljoonainen talonpoikaisväestö saatu tähän pakkokeinoilla, ellei sen terve talonpoikaisjärki olisi käsittänyt, että muuta keinoa ei ole? Täytyi kirvelevin sydämin ryöstää tosiasiallisesti puolet Venäjää voidaksemme lyödä kenraalit.

Puna-armeijalaiset ovat meillä — hyväkö vai paha — paremmin vaatetetut kuin muut. Jos meillä Punai-

nessa Armeijassa on enemmän tarvikkeita, kuin muual-
la, niin se on käynyt mahdolliseksi vain sillä ehdolla, et-
tä muu osa työläisiä ja talonpoikia on tällä aikaa saa-
nut tyytyä vähempään.

Te saitte valita: joko panna pääanne piilun alle, kas-
tässä, teidän jalosukuisuutenne Judenitsh, leikkaa pää-
nöyrimmältä palvelijaltasi, tahi, valiten toisen vaihtoeht-
on, karkoittaa kenraalit ja saada itsellenne maa ja va-
loisa tulevaisuus sen yhteydessä ja kaikki sen tuottama
runsaus, rikkaus ja vapaus.

Kun armeija ensi kerran laskettiin hajalleen v.
1917, niin me arvelimme, että sota jo loppui, ja silloin
kaikki armeijan hevoset jaettiin talonpojille. On totta,
ettei jokainen talonpoika saanut hevosta. sillä talonpoikia
meillä on sata miljoonaa, mutta hevosia oli vain kah-
deksan miljoonaa. Mutta tuleepa meillä vielä olemaan
sata miljoonaa hevostakin ja kaksikin sataa. Kaikki mi-
tä meillä on ja mitä meillä tulee olemaan, on yhtä hy-
vin kuuluva talonpojille, kuin työläisillekin. Tämän te
varsin hyvin tiedätte.

Minä ymmärrän, että nykyisin on jokaisen vaikea-
elää. Sotatoimet ovat raskaita asioita, mutta, kysyn: onko
ollut muuta keinoa? Ei. Paitsi näitä sotaliikkeitä, ei ase-
man säilyttämiseksi ole ollut mitään muuta keinoa; muu-
ten meidän maatamme ja meitä itseämme jo tallaisivat
päihtyneet tsaarin kenraalit.

Koltshak pieksätti Siperiassa talonpoikia ja talon-
poikaisnaisia kokonaisissa lääneissä. Etelässä Denikin
jättäessään Novorossiiskin, jätti jälkeensä kaupunkiin
suunnattoman vuoren talonpoikain ja työläisten hiiltynei-
tä ruumiita; ja kun saapui Punainen Armeijamme, niin
tästä hiiltyneestä läjästä kuului kuolevain huutoja, kuo-
levain, jotka kykenivät vain voihkimaan: «tappakaa val-
koiset», kuten asiaa omin silmin nähneenä kuvailee tov.

Budennyi. Mitä, oliko opetus vähäinen. Ja mitä tapahtui Arkangelissa ja Volgalla? Pietarin läänissä? Ja mitä taisteluja vielä onkaan edessämme!

XXIII.

Tärkein on tehty.

Nämä ovat viimeisiä loppuunpalavia ennakkoluuloja. On ihmisiä, jotka uskovat kotihaltijoihin, ja on ihmisiä, jotka uskovat, että voidaan ihmeen kautta ilman armeijaa vapautua valkoisista. Miten voi loihduilla tai keskustelujen avulla vapautua susista? Vapaudut vain siten, että ammut sutta, tai yöllä heität sitä palavalla kekäleellä. Se oli meilläkin ainoana keinona kenraaleja vastaan. Ellei meillä olisi ollut palavia kekäleitä, ellei meillä olisi ollut aseita, niin tokkohan olisimme näistä susista suoriutuneet?

Jo kolme vuotta sitten me tahdoimme ryhtyä taloustyöhön, mutta emme voineet. Miksi? Siksi, että tsaarin kenraalit ympäröivät meitä ja hampaitaan kiristellen tahtoivat ryöväitä meidän kotimme, tappa lapsemme. Ja kolme vuotta olemme jahdanneet susilaumaa, kolme vuotta olemme taistelleet. Tämän ajan kuluessa Venäjä on yhä enemmän yhdistynyt, se on totta. Olisikohan ollut jotakin muuta keinoa? Aukaistako portit ja sanoa: pyydämme nöyrimmästi, herrat, astukaa sisään, — ja tarjota heille leipää ja suolaa? Ja siksipä ei olekaan syytä katua, että kolme vuotta on kulunut taisteluihin. Ja joutavaa on ruyeta keittelemään vanhoja keitoksia ja riidellä, miksi silloin oli niin ja niin. Pääasiallisimman olemme jo tehneet, olemme karkoittaneet sudet ja palanneet kotiin. Mutta kotimme on köyhä, se ritisee kaikista liitoksistaan, ja taloutemme on huonolla kannalla. Työläistalonpoikainen Venäjä on mahtava jättiläinen, mut-

ta hänen takkinsa on rikkinäinen, hänen saappaansa huonot ja itse on hän puolinälkäinen.

Miten korjata asia?

Me esitämme määrätyn keinon. Emme sano, että olemme erehtymättömiä, voi olla, että on olemassa muitakin keinoja. Sanokaa, olkaa hyvä, onko muita. Meidän keinomme on se, että talonpojan on heti tultava työmiehen avuksi ja annettava hänelle tilaisuus saada tehtaat ja konepajat käyntiin, jolloin talonpojankin elämä pääsee järjestykseen.

XXIV.

Kulakeista.

Työätekevä talonpoika on meidän turvamme, meidän liittolaisemme. Keskivarakkaat talonpojat yhdessä talonpoikaisköyhälistön kanssa muodostavat yhdeksän kymmenettä osaa maaseutuväestöstä, mutta kuinka paljon on kulakeita? Ottakaamme kaupungit . . . Minnekkä joutuivat pohattamme, pankkiirit? He siirtyivät Pietarista Moskovaan, Moskovasta Kieviin, Kievistä Odessaan, Odessasta Konstanttinopoliin. He matkustivat rikkaisiin porvarillisiin maihin ja löysivät sieltä turvapaikan kapitaalinsiipien alta. Mutta mihin muuttaa maalaiskulakki? Osa tietysti meni Judenitshin luokse, mutta suurin osa kulakkeja jäi paikalleen. Meren yli kulakki ei ui. Hän tuskin on edes kuullut, että on Konstanttinopol-nimistä kaupunkia. Hän asuu paikallaan. Monet maanomistajat ovat saaneet turvapaikan omilla tiluksillaan ja sitä vaikeammat ovatkin hävittää nämä nylkyrit, nämä äveriäät saksat, joille te panttasitte viimeisenne ja jotka antoivat teille rahaa korkoa kasvamaan. He ovat yhä meidän vihollisiamme. Jotkut heistä ovat ymmärtäneet, että on tapahtunut mullistus, että nyt täytyy rakentaa kaikki

uudestaan, että nyt täytyy tehdä työtä, että nyt keinottelu ei käy päinsä. Mutta on myöskin sellaisia, jotka käärmeensikiöiden tavoin pyrkivät myrkyttämään seutua, hiipivät, himmentävät, kertovat kaikenlaista pötyä. Kuinka paljon heistä on tyhjäntoimittajia, jotka kertoilevat kaikenlaista valetta, levittävät kaikenlaista panettelua Punaisesta Armeijasta, Neuvostovallasta, pietarilaisista työläisistä!

Mitä tehdä heille? Luulen, että tämän kysymyksen ratkaiseminen on jätettävä teille, keskivarakkaille ja köyhille talonpojille. Itse te kykenette hävittämään tämän koin. Mutta sanokaamme suoraan ja välittömästi, että me emme salli näiden kulakkien istua työläisten ja talonpoikain hartioilla. Ettemme tähän asti ole voineet pitää huolta heistä, johtuu siitä, että meillä ei ole ollut aikaa siihen. Denikin, Koltshak, Judenitsh olivat tärkeämpiä. Meidän täytyi karkoittaa ensin suuret nylkyrit. Mutta kun nyttemmin olemme jo heistä suoriutuneet, niin nyt tulee maalaiskulakkien vuoro. Ja sanokaakin te kokouksissa kulakeillenne: teidän aikanne on tullut, nyt käy teihin käsiksi Neuvostovalta!

Voi olla, ettei heitä enää olekaan niin paljon. Miljoonittain heitä ei ole. Mutta kuitenkin, kulakeita ei ainoastaan ole olemassa, vaan minä sanon teille salaisuuden, vaikkakin ehkä tuotan vastustajillemme sillä iloa, — jotkut heistä ovat madelleet Neuvostoihinkin — pitäjän, jopa kihlakunnan Neuvostoihinkin. Onpa heitä läänin Neuvostoissakin, ja heidät täytyy ajaa hiiteen. Eräässä pikku kappaleessaan mainio proletaari-runoilija **Demjan Bednyi** kertoo papista, joka meni toimeen elintarvevirastoon: «Minä leikkaan tukan, heitän viitan, kirjoittaudun kommunistiksi ja madan virastoon». Siellä on kylläistä ja voitakin on riittävästi. Me tämän varsin hyvin tie-

dämme ja me lupaamme teille, että tulemme ajamaan kulakit — ja heitä jo ajetaankin! — pois kihlakunnan, pitäjään, kuvernementtien, ruokalain neuvostoista ja kaikista muista neuvostojärjestöistä. Niin, he hiipivät kaikesta huolimatta, sellaista he ovat rodultaan! Heität kissan alas viidennestä kerroksesta, näyttää kuin olisi liike varsin epämiellyttävä, mutta kissa putoo jälleen jaloilleen. Samoin kulakit. Kulakki kykenee olemaan minä tahansa, vieläpä kommunistinakin ja neuvostovirkailijainakin.

On välttämätöntä taistella heitä vastaan!

XXV.

Kommunisteja on erilaisia.

Kulakkien ja porvareitten suhteen me emme kursaile. Kommunistejakin me olemme ampuneet. Te olette kaikki kuulleet, että Pietarissa muutamia kuukausia sitten ammuttiin Tshudin, joka oli viisitoista vuotta kuulunut puolueeseemme ja yhdessä meidän kanssamme istunut vankiloissa. Tämän vanhan kommunistin, erikoiskomitean jäsenen, me animuimme siitä syystä, että hän yksissä tuumin erään arvottoman naisen kanssa, tämän pyynnöstä, vapautti vangituista keinottelijoita. Ellei hän olisi ollut kommunisti, niin me olisimme lähettäneet hänet pakkotyöhön, mutta kommunistina hänen täytyi vastata kymmenkertaisesti. Ainoastaan sellaisissa tapauksissa, joista meillä ei ole tietoa, lurjukset jäävät rankaisematta. Mutta milloin Neuvostovalta ja kommunistinen puolue saa tiedon asiasta, silloin ei ainoakaan rikoksellinen kommunisti välttä tuomiotaan, vaan saa kymmentä kertaa suuremman rangaistuksen, kuin kuka tahansa ei-kommunisti.

Mitä, eikö ole sellaisia kommunisteja, jotka ryöstävät? On komisaareja, jotka ottavat viimeisen hevosensa ajaakseen häihin. On sellaisia komisaareja. Mutta, toverit, on tuhansia ja kymmeniä tuhansia oikeita komisaareja, sellaisia kuin oli esimerkiksi Voskov-vainaja. On suunnaton määrä sellaisia työläiskomisaareja, jotka ensimmäisinä kaatuivat taistelukentillä, kun oli määrä lyödä maanomistajat ja porvarit. On ollut sankarillisia henkilöitä, jotka ovat menneet eteenpäin ja viimeisen panoksen laukaissheet omaan korvaansa, tai antaneet viimeisen paitansa, kuten teki Voskov. Mitä, tyhjäntoimittajatko ovat tehneet Punaisen Vallankumouksen? Sen tekivät pyhät ihmiset, sellaiset komisaarit kuin Voskov ja muut työläiset, jotka ovat komisaari-nimityksen nostaneet saavuttamattoman korkealle, joiden ainoana ajatuksena oli vain työtätekevä kansa, jotka loistavat kuin tähdet. Niin, on komisaareja, jotka ottavat vastaan lahjoja. Koko Venäjä ei voi kolmessa vuodessa uudesta syntyä, kolmekymmentä vuotta siihen tarvitaan. Me puhdistamme sen, jonkun verran likaa ja karstaa me jo olemmekin siitä irroittaneet. Jos me armahdamme lahjojen vastaanottajia, niin olisi se paha. Mutta jos me otamme heitä korvasta kiinni ja talutamme päivänvaloon, niin olkaa huoletta, varkaus loppuu pian. Eivät lahjojen vastaanottajat muodosta todellista perustaa. Perustana ovat oikeat komisaarit. Usein he ovat aivan kulkurin näköisiä. Me olemme syvästi harmistuneita, kun saamme tietää, että se tai tämä komisaari, työläinen, on keuhkotaudin viimeisellä asteella. Ja mistä syystä on hän keuhkotaudin viimeisellä asteella? Vastuunalainen työntekijä, Petrokommuunan jäsen? Syystä että hän on saanut huonosti ravintoa ja tehnyt työtä 16 tuntia vuorokaudessa.

XXVI.

Enemmistö on hyviä ihmisiä.

Sellaisia ihmisiä meillä on kymmenin tuhansin, he eivät aja omia etujaan, he eivät ajattele perhettään, äitinsä unohtavat, ja muistavat vain Neuvostoja. Ellei heitä olisi, olisimmekohan säilyneet vallassa? Ihmeitä tekevä sauvako meillä on, vai sotavoima? Eikö tsaarillakin ollut sotavoimaa ja eikö Koltshakillakin ollut sotavoimaa? Miksi sulii heidän valtansa, niinkuin lumi sulaa tulen edessä, miksi he katosivat, niinkuin perkeleet katoavat aamuruskon edestä? Siitä syystä, että oikeus on meidän puolellamme, siitä syystä, että punainen lippu on kirkkaaksi pesty sellaisten miesten verellä kuin Voskov, siitä syystä, että tämä lippu on pyhä merkkimme, siitä syystä, että kymmenet ja sadat ihmiset epäröimättä antavat henkensä työläisten ja talonpoikain asian puolesta. Kas siksi me olemme voittaneet, ja yhä voitamme!

Venäjä yksinään käsittää kuudennen osan koko maailmaa, ja jos Neuvostovalta käsittää koko Venäjän, niin se merkitsee, että kuudennessa osassa *koko maailmaa* vallitsee Neuvostovalta. Laidoilla olkoon susia miten paljon hyvänsä. Eivätkä ainoastaan omat sudet rynnänneet meitä vastaan, vaan meitä vastaan on rynnännyt puoli maailmaa kapitalisteja, englantilaisia, ranskalaisia, saksalaisia, japanilaisia, ameriikkalaisia — kaikki he ovat lähettäneet sotajoukkoja. Ja nyt katsokaa, miten he pakenevat, kilpaa toinen toisensa kanssa: eikö Neuvostovalta halua tehdä rauhaa heidän kanssansa, Neuvostovalta on jo heidän mieleisensä, he jo rakastavat Neuvostovaltaa. Vielä puoli vuotta sitten he valmistautuivat mursertamaan Neuvostovallan, miten siis me olemme saaneet heidät muuttamaan menettelytapaansa? Oikeudellamme, sisäisellä voimallamme. Kuulkaapa, eräs irlantilainen so-

sialisti kertoi, että Dublinissa kansan taloa kutsutaan Smolnaksi, ja minä saan Kommunistisen Internatsionaalen puheenjohtajana sanomalehtiä 18 kielellä. Näinä päivinä tuli postissa Meksikon kommunistisen puolueen äänenkannattaja, saapui sanomalehti Austraaliasta. Mitä heillä on lehdissään? Kyyneleet nousevat silmiin joka kerta, kun aukaisen jossakin kahdenkymmenen tuhannen virstan päässä painetun lehden ja ensi sivulla näen sirpin ja vasaran — Neuvoston vaakunan aina ja kaikkialla. Miten noin yli merten, yli valtamerten on sanamme lentänyt, miten on sinne ilmestynyt meidän sirppimme ja vasaramme? Tietäväthän he varsin hyvin, miten paljon nälkää, verta, tuskia, onnettomuutta me olemme kokeneet! Sitäpä se on, jota merten yli puhuvat sähkökipinät, meidän oikeuttamme, työläisten ja talonpoikain oikeutta . . .

XXVII.

Talonpoikain ja työläisten liitto on murtumaton.

Vähäpätöiset riidat unohtuvat, — kuka kuutta kuukautta aikaisemmin antaa perunoita ja voita, se on vähäpätöistä. Kunhan sielumme, Neuvostovalta elää; kunhan se ei ole minkään uurtama, niin se vetää luokseen kuin voimakkain magneetti koko maailman työläisten ja talonpoikain sydämet.

Toverit, eiväthän toki meidän omat venäläiset talonpoikamme, jotka omin silmin ovat nähneet nuo kenraalit, nuo hullut koirat, hirsipuut, upseerijoukkueet, ryöstöt, pieksämiset, väkivallat, stanovoit, semskit, maanomistajat, eiväthän toki nyt, jolloin lähestymme onnellisempia aikoja, talonpoikaisväestö voine minuuttiakaan epäillä? Ei, minä en usko sitä. Minä tiedän, että riidat vähitellen jauhautuvat jauhoiksi. Pieni riita ei ole pahaksi. Kaikki se jauhautuu hienoksi, mutta perustus kes-

tää. Ja tämä perusta on työläisten ja talonpoikain liitto, jota mikään ei voi murtaa, jota mikään ei voi hävittää. (Jatkuvia kättentaputuksia.)

Toveri G. Sinovjevin päättäjäispuhe Pietarin läänin puolueettomain talonpoikain ja työläisten konferenssissa 21 p. huhtikuuta v. 1920.

I.

Toverit, ikävä kyllä minulla ei ollut tilaisuutta kuunnella kaikkia niitä tovereita, jotka ovat lausuneet mielipiteensä esitykseni johdosta. Mutta luulenpa niiden puheiden, joita runsaassa määrin saatiin kuulla ennen päivällistuntia, jo riittävän, voidakseni päättää, mihin kysymyksiin on välttämätöntä vastata.

On tehty huomautus, että me jaamme talonpojat kolmeen kategoriaan: köyhiin, keskivarakkaisiin ja niihin, joita kutsutaan tuolla epämiellyttävällä «kulakki»-nimellä. Mutta *me* emme ole talonpoikia jakaneet kolmeen kategoriaan — elämä heidät on jakanut, se ei ole meidän keksintöämme. Samalla lailla kuin kaupunkimme oli jakautunut (ja osittain on vieläkin jakautuneena), työläisiin, porvareihin — rikkaisiin kapitalisteihin ja pikkuomistajiin — samoin on maaseutummekin vuosikymmenien kuluessa jakautunut kolmeen mainittuun kategoriaan. Ilkeät tuntomerkkinsä on vuosikymmenien kehitys lyönyt maaseutuun. Missä kylässä tahansa voi kuka hyvänsä keskenkasvuinen maalaispoika näyttää pohatta-talonpojan talon tai sanoa missä asuu kaikkein köyhin talonpoika. Me tiedämme, että rikkaissa kylissä on kokonaisia köyhälistön asuttamia katuja, samaten kuin katuja, joiden varsilla asuu yksinomaan maalaisylhäisöä. Miksi tästä pahastua! Vai onko niin kuin sanan-

lasku sanoo, että lakki polttaa varkaan päätä? Minä olen sanonut, että Venäjän maalla on kulakeita ja tämä on kieltämätön totuus. Minä en ole ketään persoonallisesti solvannut, minä olen sanonut, että maaseudun kulakkikuntaa — tätä hyvää, tätä myrkkyä — ei vielä ole saatu hävitetyksi, ja ettei se niin pian häviäkään, sillä sitä vastaan on paljon vaikeampi taistella kuin kaikkein rikkaimpia kaupunkilaisnylkyreitä vastaan. Ottakaamme pankkiirit, heitä oli suunnilleen muutamia kymmeniä Pietarissa, he asuivat upeimmissa taloissa, heidät tunnettiin nimeltä, heidät tunnettiin ulkomuodolta. Niin muodoin heidät oli helppo «kauhistuttaa» pois. Mutta maaseudulla tämä on vaikeampaa. Oikea maaseudun kulakki, joka lihoi sodan aikana, oli jo ennen sotaakin niin rikas, että antoi rahoja lainaksi, keinotteli nälällä, palkkasi työläisiä, omisti ison puodin, myllyn; kulakeita on ollut enemmän kuin pankkiireja kaupungeissa; he asuivat ja asuvat yhä talonpoikain keskuudessa, pukeutuvat usein samalla tavalla, kuin talonpojat, kulakki esiintyy laillaan työläisenä; häntä ei ole yhtä helppo tuntea kuin kaupungin pankkiireja. Toistan vielä kerran, että minun sanoistani ei ollut syytä pahastua! Jos kulakki pahastuu, niin se on ymmärrettävää. Hänen vuoronsa on tullut. Mutta teidän keskuudessanne kulakeita ei ole.

II.

Puhe on työtätekevästä talonpojasta, keskivarakkaasta talonpojasta. Hänellä on iso perhe, 8 henkeä, kaksi lehmää, yksi hevonen, mutta häntä sanotaan kulakiksi. Ja nyt kysytään — kuka on kulakki, kuka keskivarakas ja kuka köyhä?

Ja todellakin tätä kysymystä sietää pohtia. Onhan ehkä lurjuksia, jotka sanovat: «Miksi tehdä työtä, parempi, että muutun köyhäksi, koska kerran se, jolla on

hevonen ja pari lehmää, jo on kulakki». Neuvostovalta on ratkaissut kysymyksen näin: eri kuvernementeissä täytyy asiaa arvostella eri tavalla. Ukrainassa talonpoika, jolla on yksi hevonen ja kaksi lehmää, on köyhä. Vähävenäläisten keskuudessa samaten kuin Volgan varrella ja Siperiassa on karjaa enemmän kuin meillä. Mutta ei myöskään meillä voi sanoa talonpoikaa, jolla on kahdeksaa lasta kohden kaksi lehmää, kulakiksi. Kukaan Neuvostovallan vastuunalainen edustaja ei sitä sano. Kulakin todellinen tuntomerkki on se, että hän elää toisen kustannuksella, palkkaa työläisiä ja lihoo toisten nälästä. Hänellä ei tarvitse olla yhtäkään lehmää tai hevosta, sellaisia kulakeita on paljon maaseudulla; mitä pirua hän hevosella, — parempi antaa rahoja lainaksi ja onhan keinoja puristaa köyhää talonpoikaa ja muuttaa hänet hevoseksi. Kysymys ei ole siitä, kuinka monta lehmää tai hevosta hänellä on. Se ei ole päätuntomerkki. Mutta näes, jos sinä palkkaat työläisiä, jos sinä tahdot ansaita enemmän, kuin on tarpeen sinulle ja valtiolle, ja jos sinulla on paljon leipää ja sillä pidät kauppaa, niin että lihot toisen nälästä, niin silloin — olkoon sinulla hevosia yksi tai viisi — yhtäkaikki, sinä olet kulakki. Varmaankin jokainen keskivarakas talonpoika myöntää, että aikana, jolloin talonpoikia ja työläisiä kuolee nälkään, ja me tömistelemme paikoillamme kykenemättä kohottamaan taloutta — että tällaisena aikana se ihminen, joka keinottelee nälällä ja siitä lihoo, ja vaikka tietää että työläisiä ja talonpoikia kuolee nälkään, kuitenkin kaivaa liiat varansa maahan päästäkseen antamasta — se on oikea, selvä kulakki, koska ei ole kohteliaampaa ja hellempää nimitystä sellaista ihmistä varten. «Nylkyri» tai «hämähäkki» tai «iilimato» — eivät ole kaukana totuudesta, mutta nuo sanat eivät ikäänkuin ole kyllin sattuvia. Jos joku keksii toisen myrkyllisen, voi-

makkaan sanan, on se erinomaista. Toistaiseksi on näitä loiseläimiä kutsuttu kulakeiksi.

III.

Toverit, edessämme ovat äärettömän raskaat kysymykset, sillä Venäjä on surkeassa tilassa. Nämä kysymykset voidaan ratkaista ainoastaan silloin, kun pääasian suhteen olemme päässeet keskenämme yksimielisyyteen. Mutta pääasian täytyy sisältyä juuri veljelliseen liittoon työläisten ja talonpoikain välillä suurempaa ja pienempää kulakkia vastaan, häntä vastaan, joka lihoo toisen nälästä, joka todenteolla haluaa päästä eteenpäin palkkatyöllä. Silloin me voimme olla täydelleen yksimielisiä ja kykenemme tekemään lujia ja selviä sopimuksia keskenämme. Kutsumme asioita niiden omilla nimillä, me nimitämme kulakiksi ihmistä, joka koettaa lihoa toisen nälästä ja kyynelistä ja siten hankkia itselleen hyvinvointia. Häntä vastaan me taistelemme. Myönnän, että sellaisia ihmisiä on vain vähäpätöinen osa maaseudun väestöstä, sillä muuten valkoiset olisivat meidät voittaneet. Me varsin hyvin ymmärrämme, miksi loppujen lopuksi me voitimme, eivätkä he. Siksi, ettei valkoisilla yleensä ollut tukea maaseudulla, vaan he nojautuivat yksinomaan valkoisiin. Kulakit auttoivat heitä kaikin voimin, minkä ennättivät. Mutta heitä oli keskivakkaiden ja köyhien äärettömään mereen verrattuina yhtä vähän kuin kissan kyyneleitä, eivätkä he voineet tukea valkoisia kenraaleja.

Ja kuitenkin heitä on olemassa ja he muodostavat yhden noista maaseudun kolmesta ryhmästä. Kulakkiuus — se on eräänlaista maaseudun sairautta. Minä olen sitä nimittänyt sen omalla nimellä. Jos maaseutua ei paranneta tästä sairaudesta, jos sitä ei vapauteta ku-

lakeista, niin ne tukahduttavat maaseudun. Tämä on selvästi ja määrätysti ymmärrettävä.

On aika käydä lääkitsemään. Miksi antaa sairauden levitä! Kuka meistä ei tietäisi, että suurille aloille maaseutua on annettu erinomaisia lakeja maasta ja kaikesta muustakin, mutta sinne on myöskin juurtunut huonoja komisaareja, jotka harjoittavat kaikenlaista ilkeyttä. On seutuja, joissa kulakit, entiset kylänvanhimmat, entiset rikkaat sikäläiset ravintoloitsijat, kapakoitsijat ja kauppiaat, entisiin asioihin nojaten pitävät orjuudessa niitä, jotka heille ovat olleet velassa, jotka tottelevat heitä vanhasta tottumuksesta, jotka ovat tottuneet katsomaan heihin ikäänkuin hallitukseen. Itse tsaaria ei ole, mutta kaikenlaisia pikkutsaareja pelätään.

Eikö näin ole asianaista maaseudulla?

Millä elävät nämä hämähäkit? Meidän arkuudellamme, järjestymättömyydellämme. He vetoavat siihen, että hekin ovat talonpoikia. Mitä pirun talonpoikia he ovat! Ja toisekseen, kysymys ei ole nimistä. Kulakki on samallinen talonpoika, kuin Putilov oli työläinen. Tehtailijammehan joskus myöskin olivat olevinaan työläisiä, vetivät jalkaansa venäläiset saappaat ja puhuivat: «me, veljet, olemme myös työläisiä, me teenne työtä, te teette työtä, kaikki olemme yhdenarvoisia. Me esimerkiksi istumme pankissa ja leikkaamme kuponkeja, eikö se ole työtä? Me teitä syötämme, juotamme, me teitä, hölmöt, elätämme, eikö se ole työtä?»

Työläiselle ei tuota mielipahaa, jos kaupungin kulakkia ravistetaan. On välttämätöntä, että talonpoikain kokouksissa samoin luodaan vihamielinen suhde maaseudun kulakkiin, niinkuin ainakin vihamieheen, imijään, kiristäjään.

Talonpoika Kyrillov lausui kuvaavassa puheessaan sen, mitä monilla on sydämissä. Hänen sanojensa mu-

kaan on maaseudulla köyhiä. jotka eivät tee työtä, vaan kävelevät ja viheltävät ja puhelevat: «hölmöjä työ etsii, tehköö! nyt rikkaat työtä, me olemme etuluokan ihmisiä, me köyhät!» Köyhät, paljaskinttuiset ovat julistautuneet yläluokaksi, eivät tee työtä, eivätkä aiokaan tehdä. Kyrillov vielä puhui, että tähän asti ovat nimenomaisesti juuri rikkaat talonpojat eniten menettäneet.

Niin, onhan totta, että köyhä vähimmän kadotti. Mutta miksi? Siksi, että hänellä ei ollut mitään kadottamista. On aivan totta, että työväen luokalla ei ollut mitään muuta menetettävää, kuin kahleet. Ja toisekseen, kuka kaikkein eniten kadotti Venäjällä? Tsaari Nikolai Romanov. Hän kadotti kruunun, maan, suuret rikkauudet. Hänellä paljon oli, hän paljon kadotti. Alkaako tässä nyt joku laskelmoida: miten köyhä minä olen, miten paljon minä kadotin! Se talonpoika, jolla oli 100 desjatinnaa maata, puoti, makasiini, ravintola y.m., on tietysti jonkun verran menettänyt. Onko se siis paha, että hän on menettänyt? Eli toisin sanoen, olisiko parempi, että muutamien rikkaiden tähden kokonaiset joukkokunnat kuihtuisivat köyhyydessä? Rikas talonpoika, kuiakki, pohatta, on jo jonkun verran menettänyt villoistaan, se on totta, mutta hän tulee vastedes menettämään vielä enemmän. On nykäistyt yksi ja toinen villatukko, mutta se ei riitä, häneltä täytyy kaiken virttyä! Jotta 200 miljoonainen kansa eläisi tyytyväisenä, täytyy kaikkien niiden taskut tyhjentää, jotka sinne ovat liikoja omaisuuksia pistäneet. On joutavaa valittaa sitä, että rikkaat ovat eniten kadottaneet.

Myönnettäköön, että on köyhiä, jotka pyrkivät itselleen turkit tekemään köyhyydestänsä. Olen mukamas köyhä, soitan sitä pilliä, tehköö! muut työtä. Mutta rohkeneeko joku sanoa, että kaikki köyhät talonpojat, tai heidän enemmistönsä niin arvioi asian? Se on nauret-

tavaa. Jokaisessa laumassa on aina yksi ja toinen kapinen lammas. Mutta kukaan ei voi ajatella, että koko monimiljoonainen talonpoikaisköyhälistö olisi muodostunut pelkistä tuhkimuksista ja lurjuksista. Se olisi häväistys maaseudun köyhälistöä vastaan. Punaiseen armeijaankin on talonpoikaisköyhälistö antanut väkeä. Eikä talonpoikaisköyhälistö mitenkään voi kaikkea työtä jättää pienen pohattain joukon tehtäväksi. Maaseudulla on vetelehtijöitä, heitä pitää ravistella, mutta koko maalaisköyhälistö ei sellaiseen ole syypää.

Niin, toverit, on todellakin siten, että ihminen, jolla ennen ei ollut mitään, nyt omistaa pienen omaisuuden. Hänen puoltaan pidetään, hänestä huolehditaan. Mitä, onko se paha, olisiko parempi, että entiseen tapaan huolehdittaisiin vain rikkaista? Onko paha, että osat ovat vaihtuneet, että Neuvostovallan suurin huolenpito ja rakkaus kohdistuu etupäässä juuri köyhiin?

Joku aika sitten minulle kerrottiin seuraava tapaus. Eräs toverimme pysähtyi muutamaa kyläpahaseen kaupungin lähistössä; hänelle oli sattunut suonenvetokohaus; lapsia keräytyi hänen ympärilleen ja hän alkoi tiedustella, että «mitenkäs on leivän laita». Hänelle vastasi eräs poikanen; «vähän, setä, ei ole mitään». Hän kysyi toiselta pojalta ja tämä vastasi: «eipä mitään, elää täytyy». Silloin edellinen poika selitti: «hyvähän hänen on, hän kuuluu köyhiin ja niille nyt annetaan leipää, mutta meiltä otetaan» . . . Onko väärin, että rikkailta otetaan ja köyhille annetaan? Talonpoikamme Murheinen ja Surkeinen ovat vuosikymmenet nähneet nälkää, mutta nyt Neuvostovalta tahtoo jakaa maalliset hyvät niin, ettei yhdessä paikassa olisi liian tiuhaa ja toisessa liian niukkaa. No, tapahtuuhan paljon erehdyksiä, kaikkea ei voi kerrallaan tasoittaa, ei se ole niin yksinkertaista, vaikeuksia on miljoonittain, mutta onko paha, että

Neuvostovalta ensisijassa pitää huolta köyhistä, joilla ei mitään ole ollut, jotka ovat raataneet, joiden lapset ovat olleet epätoivoisessa asemassa, usein kuolleet?

Tavallinen talonpoika ei voi pahastua tällaisesta järjestyksestä, vaan hänen tulee vain ajatella, miten saataisiin poistettua ne epäkohdat, jotka ovat olemassa, eikä hänen missään tapauksessa pitäisi vihoitella siitä jaosta, joka on pantu toimeen, ja jonka on aiheuttanut elämä, vuosikymmenien kehitys. . .

IV.

Olen siis vastannut täällä asetettuun pääkysymyseen. Ei ole kysymyksessä riiteleminen, eikä se, että joku tahtois solvata jofakin toista, vaan kysymyksessä on katsoa totuutta suoraan silmiin ja päättää, mitä olisi tehtävä maaseudun ja kaupungin välien tasoittamiseksi. Toinen kysymys, joka ennen muita on vetänyt puoleensa kiihkeätä huomiota, on työläisten ja talonpoikain keskinäinen suhde.

On sanottu, että työläiset, — kultamurut — ovat etuoikeutetussa asemassa, että heistä pidetään huolta, mutta talonpojista ei pidetä. Vieläpä muutamat ovat käsitäneet sanani niin, että muka minä olen osoittanut, että talonpojat ovat kärsineet vähän, ja että työläiset yksin ovat kärsineet. Enhän minä tietystikään voi sanoa, että talonpojat ovat päässeet vähällä kärsimyksellä. Jumala paratkoon, he ovat saaneet kärsiä enemmän kuin kyllin. Ei ole kysymys siitä, kuka enemmän on kärsinyt. Lukuunottamatta 130,000 tilanomistajaa, jotka 300 vuotta ovat eläneet kuin juusto voissa, on koko Venäjän kansa saanut kärsiä; eikä kukaan täällä ole ajatellut väitellä, että talonpoikain uhri vallankumoukselle olisi ollut pieni.

Vielä ovat jotkut teistä moittien kysyneet: «mitä

ovat työläiset, missä he ovat olleet? Kun vihollinen uhkasi Pietaria, niin menivät he sitä puolustamaan, mutta missä he olivat sitä ennen?»

Niin todellakin, toverit, voi puhua ainoastaan se ihminen, joka ei tiedä, miten vallankumous tapahtui. Missäkö olivat työläiset ennen? Pietarista Rostoviin on pitkä matka, mutta kuitenkin heitettiin Pietarin työläiset puolustamaan Rostovia tsaarin kenraaleita vastaan — Aleksejeviä ja Kalediniä vastaan jo kaksi ja puoli vuotta sitten. Tarkkojen tilastollisten laskelmien mukaan on Pietarista joutunut pois 280,000 työläistä. Mihin he ovat joutuneet? Onko heistä tullut tehtailijoita, konepajanomistajia, kulakeita? He ovat menneet armeijaan ja osa heistä on mennyt maalle — teidän kanssanne työskentelemään. Heitä on kuollut kymmeniä tuhansia kaikilla taistelukentillä, Rostovin luona, Jekaterinburgin luona, Permissä ja kaikkialla. Missäpä ei olisi venäläisen työläisen luita? Minä en tällä sano, että talonpojat olisivat jääneet syrjään. Sanoinhan jo aivan alussa, että Punainen armeija on työläisten ja talonpoikain järjestynyt liitto. Ilman tätä liittoa ei olisi Punaista armeijaa. Mutta tulee tietää, että työläinen on kaksinkertaisestikin velvollisuutensa suorittanut.

Mitä tulee siihen, että työläiset tekevät työtä 8 tuntia, mutta talonpojat 15 tuntia, niin jospa te vain tietäisitte, mitä tehdään monissa työväen kolkissa! Mitä ovatkaan saaneet kokea kaivostyöläiset Donin alueella! Kenraali Denikin murskasi heistä kokonaisia ikäkuntia, hän tappoi kokonaisia työläisperheitä; ja jällelle jääneet eivät kahdeksaan kuukauteen saaneet palkkaa, vaan heitä kuoli nälkään, vaikka seutu oli mitä rikkain. Ja kaikki he ovat seisseet ja seisovat yhä mitä kiihkeimmin Neuvostovallan puolella; kidutettuina tsaarin kenraalien sieläläolon aikana, he liikkuvat kuin elävät varjot. Jokainen

heistä on kymmeneneen kertaan katsonut kuolemaa kasvoista kasvoihin. Sen voitte lukea heidän silmistään. Entä Uraalin työläiset, joita Koltshak murskasi? Miten voidaan tulla ja sanoa, että työläiset tekevät työtä 8 tuntia ja talonpojat 16 tuntia?

On tehty myöskin se kysymys, että miksi ei silloin, kun tulee kesätöiden aika, anneta talonpojalle tilaisuutta työskennellä pelloillaan? Todellakin — vaikea kysymys. Minä varsin hyvin tiedän, miltä tuntuu maataloustyöntekijästä, oikeasta kyntäjästä se, että hänen täytyy lähteä pois pelloilta silloin, kun aurinko paistaa ja musta multa tuoksuaa, lähteä juuri silloin, kun pelto parhaiten kyntäjää tarvitsisi, lähteä juuri silloin pois — puolustamaan valtakuntaa, rakentamaan kansan tulevaisuutta onnea, karkoittamaan valkoista viholista tai puolalaista paania.

Se on kiduttavaa, kauheaa! Ja kuitenkin — välttämätöntä. Vertailkaa. Pietarilainen työläinen pyysi nelivuotisen maailmansodan ja väsyttävän sisäisen sodan jälkeen Neuvostovallalta päästä vaikkapa vain kahdeksi viikoksi maalle. Näyttää kuin olisi pyyntö varsin kohtuullinen, eikä sinulla ole mitään sitä vastaan, mutta voidaanko loma hänelle myöntää? Me emme myönnä, vaan sanomme: «rakas ystävä, me varsin hyvin tiedämme, että sinä olet ansainnut et kahden viikon, vaan kahden kuukauden loman, me varsin hyvin tiedämme, että sinä olet nähnyt nälkää, että olet kärsinyt, mutta katso, mitä pitää tehdä! Satoja hävitettyjä siltoja, kokonaisia hautausmaita rikkinäisiä vaunuja, jotka tulee korjata, tehtaita ja konepajoja, jotka seisovat. Sinun on vaikeaa, mutta — kirvelevin sydämin — kestä vielä hiukan.» Ja hän kestää . . .

Hänen täytyy panna tehtaita käyntiin — mitä varten? Hyötyäkseenkö? Ei, vaan siksi, että tehtaista kaik-

ki viettäisiin maalle. Työläisillä on yhtä vaikeaa, kuin talonpojillakin. Ja naurettavaa on työn ihmisten tinkiä ja apteekkivaa'alla punnita, kuka on yhtä tai kahta unssia enemmän kärsinyt kuin toinen. Yhtäläillä on kärsitty. Samalla lailla on taisteltu yhteisen, suuren asian puolesta, äärettömiä uhreja annettu. Eikä lainkaan ole toinen toistaan kädehdittävä, vaan on ajateltava, miten voisi toinen toistaan auttaa pois vaikeasta asemasta. Työläisten ja talonpoikain liitto-kysymyksestä on minun nähdäkseni jo tarpeeksi puhuttu.

V.

Teidän joukossanne on myöskin sellaisia, jotka eivät tiedä miten suhtautua kansalaissotaan, ja he ovat kysyneet, että onko se oikea vai väärä, nimittäin sota rikkaita, tsaarin kenraaleita ja tilanomistajia vastaan?

Toverit, ellemme kävisi tätä sotaa, niin missä olisivat nyt teidän talonne? Totta on, että maa on nyt suurelta osalta muokkaamatonta, mutta kuluu vuosi, pari, ja te saatte maanne muokatuiksi, ja ne tulevat olemaan teidän. Ja vihdoin, vaikka te nyt saattekin kärsiä, niin jäähän maa kuitenkin teille, ja tästähän teidän isänne ja isäinne isät ovat uneksineet 300 vuotta, se on ollut heidän suurin unelmansa; ja teidän puolustatte tätä maata, sen eteenhän te uhrinne kannatte. Sota on kauhea asia, — se vaatii paljon henkiä, paljon verta, te olette kadottaneet paljon tavaroita, paljon kaikenlaista hyvää. Miten voi kaiken tämän päälle asettaa kysymyksen, onko tämä sota ollut oikeudenmukainen, vai ei? Toveri Pavlovia ja kysyjäkumppaneitaan minä en syytä valko-kaartilaisuudesta. Mutta ajatelkaahan itse. Jos rosvo ottaisi minua kurkusta ja minä alkaisin puolustaa itseäni, niin ainoastaan mielipuoli voi minulta kysyä: oliko oikein, että rupesin rosvoa vastaan taistelemaan; eikö-

**hän olisi parempi saarnata evankeliumia rosvolle, voi-
han olla, että hän armahtaisi minua. Vai eikö Denikin
ole sellainen rosvo? Te olette nähneet valkoisia Gdovis-
sa ja Jamburgissa, eivätkö he olleet tavallisia rosvoja,
jotka pienten lasten silmäin edessä hirttivät talonpoikia?
Sota oli välttämätön, oikeudenmukainen, tai sitten itse
olisit saanut maata kirstussa.**

**Yhtä epäpätevä on myöskin se mielipide, että mu-
ka olisi oikeudenmukaisempaa mobilisoinnin sijasta koo-
ta vapaaehtoisia armeijaan. Menisitteköhän te, toverit,
sinne vapaaehtoisesti? Teillä, talousihmisillä, teillä elä-
män ja toiminnan ihmisillä, teillä on suuri kokemus. Voi-
ko joku väittää, että me olisimme voineet koota suuren
itsenäisen, työläistalonpoikaisen armeijan vapaaehtoisuu-
den tietä? Pienessäkin kylässä, kun täytyy määrätä yö-
vahti, järjestätte te valvontavuorot sitovaksi velvolli-
suudeksi. Kukaan ei vapaaehtoisesti tahdo olla vahdissa
koko yötä. Montako olisi sellaista vapaaehtoista? Mutta
palvella armeijassa, se kaiken lisäksi on kokonaan tois-
ta. Yötä ei ainoastaan ole pakko valvoa, vaan valvoessa
on vaarassa vielä päänsäkin menettää. Raskas työ. Re-
hellinenkin ihminen on taipuisa ajattelemaan: asia on
oikea, pyhä, mutta ehkäpä se menee eteenpäin ilman mi-
nuakin, jäänpähän kotiin perhettäni ja talouttani hoita-
maan. On mahdotonta muodostaa armeijaa ilman mobi-
lisointia: oli aika jolloin tahdottiin muodostaa armeijaa
vapaaehtoisista, ja volostikomiteain oli määrä ottaa vas-
taan tarjokkaita; silloin itse talonpojat panivat sitä vas-
taan vastalauseensa. He olivatkin oikeassa. Siksipä kat-
sonkin puhettani vastaan tehdyn huomautuksen tältä
kohdalta täysin turhaksi. Emme me olisi voineet muo-
dostaa armeijaa muuten, kuin juuri kutsuntain kautta,
jotka olemme panneet toimeen. Sotilastaakka tulee mel-**

koista pienemmäksi, kunhan siirrymme miliisisysteemin kannalle. Siitä taasen, että tuolle kannalle ollaan siirtymässä, te voitte lukea sanomalehdistä. Miliisisysteemin vallitessa palvelusajat tulevat lyhemmiksi. Nykyisin puna-armeijalaiset palvelevat ilman mitään määräaikaa, tietämättä, milloinka pääsevät kotiin; kukaan ei voi sitä sanoa. Me emme osaa sitä sanoa, syystä että emme tiedä, milloin sota loppuu. Miliisijärjestelmä taasen merkitsee työläisten ja talonpoikain yleistä asevelvollisuutta mahdollisimman lyhyin palvelusajoin. Voi olla, että tarvitaan kuusikuukautinen palvelusaika, mutta loppujen lopuksi tultaneen vieläkin lyhemmällä ajalla toimeen. Järjestämme asian siten, että työtätekevä ihminen, työläinen ja talonpoika, voivat samalla kertaa hoitaa taloutaan ja suorittaa asevelvollisuutensa. Voi olla, että kuudenviikkoinenkin miliisipalveluksessa oleminen tulee riittämään. Se on sangen taipuisa sotilasjärjestö-muoto. Me lähestymme aikaa, jolloin tämä velvollisuus taukoaa olemasta niin raskas kuin se tähän asti on ollut.

Mutta katsoessamme taaksepäin meidän täytyy sanoa: mobilisoinnit olivat välttämättömiä niille, jotka tahtoivat taistella maansa puolesta, jotka tahtoivat säilyttää valtansa. Tämä ei ole leikkiä. Tiedättekö kuinka paljon meillä on ollut vihollisia? Meillä oli vihollisina puoli maailmaa, kaikki porvarit, kaikki kapitalistit, venäläiset niihin luettuina. Ja ennen kuin olisivat eronneet maatiloistaan, kirsikkapuulehdoistaan, hovipesistään, lämpöisistä huoneistaan, ylellisyydestään, rikkauksistaan, hevossiitoslaitoksistaan y.m., he olisivat käyneet taisteluun käsin jaloin, kynsin, hampain. Ja he kävivätkin taisteluun. Ja voidaksemme torjua heidät, meillä täytyy olla voimaa, voimaa ja vielä kerran voimaa, jonka vain järjestetty armeija voi antaa. Miten voi kukaan tulla vakavaan, koko läänää käsittävään talonpoikain kokouk-

seen ja sanoa: «Niin, vanha hallitus oli huono, mutta huononpuoleinen on nykyinenkin». Ja tämä siksi, että se panee toimeen yleisen mobilisoinnin! Mitä te sanoisitte hallituksestanne, jos se ei olisi pannut toimeen yleistä asevelvollisuutta, jos se olisi antanut maittenne mennä, jos se olisi, hihat höllällään, antanut asioiden mennä menoaan ja kuvitellut voivansa käydä sotaa vapaaehtoisilla? Entäpä jos tällä aikaa valkoiset olisivat jatkauttaneet meitä? Ja te istuisitte tyrmissä? Silloin te kiroilisitte hallitusta, joka ei kyennyt puolustamaan maata, jota se oli määrätty puolustamaan.

Miten olisimme me, toden totta, voineet käydä tätä kauheata sotaa kokonaisia ryövärijoukkoja vastaan, jotka ympäröivät meitä kaikilta tahoilta, ellei meillä olisi ollut lujaa Punaista armeijaa ja rautaista kuria, jonka alaiseksi jokainen puna-armeijalainen asetettiin? Sellainen hallitus, joka ei olisi tätä tehnyt, olisi myynyt vallankumouksen ja ansainnut halveksumista teidän puoleltanne ja te olisitte kironneet sitä.

Niin että se, joka rohkeutensa kooten vertaa nykyistä työläisten ja talonpoikain hallitusta kirottuun rikkaiden ja tilanomistajien hallitukseen, se ensin ajatteleen ja sitten puhukoon, eikä päinvastoin, ja hänen tulee samalla tehdä pätevämpiä johtopäätöksiä. Sotamobilisointeja ei voi asettaa edes kysymyksen alaisiksi. Sillä jos ei näitä mobilisointeja olisi ollut, teidän olisi täytynyt pakoittaa hallituksenne mobilisoimaan teidät, tai aiaa se tiehensä, sillä muuten olisi käynyt kuin härän kävely nuoralla, ja olisi saatu omin kyljin maksaa vuosikymmenittäin ja kumarrella valkokaartilaisryöväreille.

VI.

Me olemme juuri lopettaneet taistelun ja alkaneet suorittaa jonkinlaista jakoa voittajain kesken. On taval-

lista, että kun vihollinen on lyöty ja alettu suorittaa jakoa, syntyy jaon aikana kinastelu siitä, mitä kullekin tulee. Minä luulen, että meidän ei sovi niin tehdä. On alettu jako työläisten ja talonpoikain kesken ja talonpoika pelkää, että hänet jätetään vähemmälle. Tarpeeton pelko. Työläiset eivät ole yhtään sen pienempiä uhreja antaneet kuin talonpojatkaan.

Ottakaamme lopuksi elintarvekysymys. Sitähän kaikki ovat näiden kolmen vuoden aikana voihkineet. Täällä ovat toverit puhuneet tästä kysymyksestä ja pa hoitelleet, ettei ole suolaa. Todellakin, meillä ei ole suolaa. ei ole ollut mahdollista sitä tuoda, sillä suolaseudut eivät ole olleet meidän käsissämme. Nyt ne ovat meidän käsissämme ja kysymys on vain siitä, miten saada suolaa työläisten ja talonpoikain avulla kuletetuksi. Raskaalta tuntuu, kun talonpoika ei saa ansaittua yhtä naulaa suolaa, — suolaa, jota ennen sai kolmella kopeekalla. Mutta miten perusteli eräs toveri vaikean asemansa? Hän sanoi kirjaimellisesti näin: «Tunnettehan te meidän elintasomme, me elämme pääasiallisesti maidolla. Joskus saattaisi teurastaa maitovasikan, mutta se ei käy laatuun, syystä ettei ole suolaa, liha pilautuu». Tunnen myötätuntoa. Onhan hyvä, että on vasikka. Pietarilaisella ei ole ollut suolaa, eikä vasikkaa, — ei ole ollut, eikä ole. Ajatelkaahan, mitä sanoisi nälkäinen pietarilainen työmies, mitä sanoisivat hänen vaimonsa ja lapsensa, jos he saisivat kuulla tämän. «Tappaisihan vasikan, jos olisi suolaa.» — Kun pietarilainen työmies vuosikausiin ei ole nähnyt vasikan silmääkään! Ei tietysti ole liikaa ylellisyyttä, jos kerran vuodessa teurastat vasikan, mutta pitäähän ottaa lukuun seudun yleinen tila, jolloin kaupungissa ei ole hiirtäkään saatavissa, saatikka sitten vasikkaa.

Työläiset ovat olleet mitä epätoivoisimmassa tilas-

sa. Olisi naurettavaa, jos me katsoisimme toinen toistamme suuhun ja lukisimme suupaloja. Olemme aikuisia ihmisiä, me emme ole tehneet suuremmoista vallankumousta sitä varten, että kadehtisimme toisiamme liiemmästä puolinaulasta suolaa tai lihaa. Raskasta tietysti on, kun ei ole mahdollisuutta saada suolaa. Jokainen teistä voi olla tyytymätön ja voi sanoa: «Hankkikaa suolaa, koettakaa hankkia suolaa!»! Teillä on täysi oikeus sanoa niin. Mutta asiaa ei saa käsittää siten, että yhdellä puolen ovat talonpojat, kuin mitkään orvot, ja toisella puolen työläiset kuin juusto voissa, työläiset, jotka tekevät vain 8 tuntia työtä. Tämä ei ole oikein, tämä ei ole niin. Te tiedätte, että työläiset työskentelevät 10—12 tuntia, että he vapaaehtoisesti toimeenpaneuvat lauantaitalkoita ja sunnuntaitalkoita, ja että työläiset muuttavat toukokuun 1 päivän työnjuhlaiksi. Työläinen tekee työtä viimeisiä voimiaan myöten, hän tekee työtä vapaaehtoisesti, ei pakosta, sillä hän ymmärtää, että on päästävä irti nykyisestä tilanteesta. Miksi osoittaa raiskaa toisten silmissä, eikä huomata malkaa omassa? Emmehän ole kokoontuneet sitä varten, että toinen toistamme soimaisimme.

Ennen talonpoika vei voittonsa tilanomistajalle ja arveli, että jumala on säätänyt niin, että tilanomistaja omistaa kaiken ja talonpoika ei mitään. Silloin se ei hänen silmiänsä repinyt. Mutta nyt hänestä näyttää, että työläinen nauttii etuoikeuksia, että hänellä on palaista enemmän, ja nyt alkaa kateus, nurkuminen, moitteet vääryydestä j.n.e. Ennen kärsittiin, toden totta, todellista vääryyttä, kun pieni joukko vetelehtiöitä istui miljoonain hartioilla, mutta nyt on vaikea sanoa kenen on pahempi, työläisen, vai talonpojan, ja kuka eniten uhreja on antanut. Miten suuret uhrit ovat olleetkin, miten kova nälkä, niin täytyy teidän kuitenkin myöntää, että

maaseutu sittekin on vähemmän nälkää kärsinyt kuin työläiset. Kukaan ei väitä vastaan sitä, että teidän elintasonne on huono, mutta älkää unohtako, missä tilassa on työläinenkin. Olen kertonut, että viime syksynä kun perunat valmistuivat, ottivat jotkut kaupungin ympäristön kulakit takin pietarilaiselta työläiseltä 5 naulasta perunoita. Teidän joukossanne on paljon Pietarin ympäristön asukkaita. Mitä, olenko minä puhunut valhetta? Olen itse tuntenut kymmenittäin pietarilaisia työläisiä, joiden on täytynyt antaa takkinsa 5 naulasta perunoita. Koko talonpoikaissäestö ja teidän kokouksenne eivät tietysti vastaa kulakeista ja ahmareista, jotka ottavat viimeisen takin työläiseltä viidestä naulasta perunoita. Mutta miksi loukkaantua! Minä en puhu niistä jotka eivät ole ajatelleetkaan riistää työläistä, jotka ovat auttaneet työläistä, vaan minä puhun niistä, jotka ovat riistäneet työläisiä.

Te varsin hyvin tiedätte, että pietarilaisia työläisiä vielä 9 p. huhtik. 1905 ammuttiin satamäärin vain siksi, että vaativat maata teille ja tehtaita itselleen. Samoin oli laita v. 1917. Sitäkö varten he taistelivat, että heiltä viettäisiin viimeinen takki? Olen sanonut, että tänä vuonna me emme tätä tule sallimaan. Ja minä luulen, että tekään ette salli, vaan autatte meitä ja teette työläiselle mahdolliseksi jatkaa työtään, niin että hän voi antaa teille mitä te tarvitsette.

VII.

Puhuin siitä aivan alussa ja siihen myöskin lopetan, että on olemassa suuri aate, ajatus, josta riippuu koko vallankumouksemme kohtalo. Tämä ajatus on yksinkertaisesti se, että talonpoikain ja työläisten välillä täytyy olla luja liitto, liitto, johon kuuluvat köyhät ja keskivarakkaat talonpojat yhtäältä ja työläiset toisaalta,

täytyy olla veljesliitto, ikäänkuin hevospari, jotka vetävät samaa kuormaa ja tietävät, minne vetävät, ja vetävät sovussa, yhtäjalkaa. Vuonna 1905 vallankumous kukistui siksi, ettei tätä liittoa ollut, ja mikä on kaikkein tärkeintä, on se, ettei liitto, joka on ilmennyt Puna-armeijana ja meidän taistelunamme tilanomistajia vastaan, saisi heiketä, vaan päinvastoin vahvistua. Ei pidä ajatella, että olemme tappaneet karhun ja nyt alamme sitä jakaa, me kyllä jo olemme saamaisillamme tapetuksi valkoisen karhun, mutta ennenkuin otamme siltä nahhan on välttämätöntä tappaa se hyvin, ja sitten me mahdollisesti voimme sen nahasta jotain käyttökelpoista valmistaa.

Me olemme saaneet suunnattoman perinnön, olemme saaneet haltuumme äärettömän rikkaan, vaikkakin rappiotilassa olevan talouden ja meidän tulee taloudellisella rintamalla muodostaa aivan yhtä luja veljesliitto kuin Punainen armeija on. Ja meidän täytyy työskennellä vuosikausia, ennenkuin tosiasiallisesti saamme tämän perinnön käsiimme ja uudestaan rakennetuksi.

Kun minä kuulen yksityisiä valituksia, että teiltä on yhdessä kylässä otettu hevonen, toisessa tehty väärä vangitseminen, otettu epäoikeutettua pakkoveroa, niin minä en ihmettele sitä, että sellaisia tapauksia on sattunut, vaan sitä, että niitä sattuu vähän, vähemmän kuin ennen.

Sillä muistakaa mitä olemme kokeneet, kuinka paljon meillä on lukutaidottomia, kuinka monia vuosikymmeniä meitä on tieteen tahtoen pidetty epäsovussa, yllytetty toinen toistamme vastaan, kuinka paljon meillä on ollut pimeyttä, ennakkoluuloja, kuinka paljon vaikeuksia! Ajatelkaahan vain, miten paljon on Neuvosto-Venäjää palvelemaan tarvittu rehellisiä ihmisiä ja työntekijöitä, ja kuinka vähän sellaisia on. Mitä varten olemme

kutsuneet koolle tämän kokouksen? Sitä varten, että saisimme sanoa teille: jos asiat ovat huonosti, niin auttaa meitä, antakaa meille parempaa väkeä pitäjän, läänin, kihlakunnan Neuvostoihin. Suljemmeko me teiltä ovet? Me kutsumme näitä kokouksia kokoon sitä varten, että saisimme kuulla oikeata arvostelua, tutustua teihin, lähestyä toinen toistamme, niin että uudet ihmiset tulisivat tuntemaan toinen toisensa ja voisivat käydä käsiksi uuteen työhön.

Ja työtä on äärettömän paljon. Tarvitaan kymmeniä-, satojatuhansia työntekijöitä, voidaksemme ottaa käsiimme suunnattoman talouden ja johtaa sitä valoisaan päämäärään.

Lopetan, ja toivon, että tarkastelette niitä kysymyksiä, jotka tarkasteltavaksenne tulevat, vain yhdestä näkökulmasta: hyötyykö tästä talonpoikain ja työläisten veljesliitto vai ei. Te tulette arvostelemaan elintarvekysymystä, kansanvalistuskysymystä, erilaisia vero- ja työvelvollisuuksia, mutta mikä kysymys esille tullee, niin mitatkaa sitä vain yhdellä mitalla: tuleeko se olemaan eripuraisuuden aiheena työläisten ja talonpoikain välillä, vai tuleeko se päinvastoin tasoittamaan juopaa heidän väliltänsä, lähentämään työläisiä ja talonpoikia toisiinsa. Jos saadaan aikaan suurempi yhteys, jos liitto yhä lujenee ja varmistuu, silloin tämä mitta on oikea. Muistakaa vuoden 1905 antamaa opetusta, ottakaa huomioon muiden seutujen antamat opetukset, Ukrainan, Arkangelin, Donin jokilaakson, Siperian opetukset. Kyllin olemme saaneet verellä maksaa erehdyksiämme. Meidän tulee muistaa pyhä tunnussanamme: työläiset ja talonpojat ovat yksi liitto, ja tämän liiton tulee säilyä murtumattomana iankaikkisesti. (Kättentaputuksia).